

Tailandas: pirmasis pasimatymas su Azija: Vilnius - Bankokas - Kanchanaburi - Kwai upė ir Mirties geležinkelis - Erawan kriokliai - Bankokas – Koh Kood - Bankokas - Stambulas – Vilnius

Nors išvykdamas planavau, kad kasdien rašysiu Musės svetainei gyvai, bet niekaip nepavykdavo net priartėti prie kompiuterio, - "kaltas" noras kuo daugiau pamatyti, patirti, išbandyti, išragauti, pagaliau tiesiog mėgautis nuostabiu laiku nuostabioje šalyje...Kelionės maršrutą aprašiau grįžusi, išvėdinta galva ir atvėsintomis emocijomis. Tailandas yra sutvertas tam, kad jį įsimylėtume. Dėl žmonių šypsenu ir nuoširdumo, dėl saulės, smaragdinės jūros spalvos, auksinių paplūdimių su palinkusiomis palmėmis, dėl galimybių salose su vėjeliu pralėkti motoroleriais, dėl egzotiškų džunglių, dėl thai masažų, dėl spalvingojo Bankoko, dėl daugybės kitų dalykų, kuriuos galima ten patirti, ir, žinoma, dėl dieviško skonio maisto iš kulinarijos kursų nebaigusių, bet tobulus skonius sukuriančių moteryčių rankų. Tailande dar galima rasti vietų, kur galite pabūti vieni, - grįžę namo ilgai jų negalėsite pamiršti. Svarbu pasirinkti tinkamą laiką keliauti ir nebijoti ieškoti...Dar būdama vienoje tokių vietų svajojau, kad tikrai dar ne kartą grįšiu į Tailandą. Tailandas man pasirodė kaip prisirpusi uoga, kaip sultimis prisodrintas vaisius, kaip laiminga jaunamartė, atverianti širdį meilei, kaip galingas krioklys, pripildantis gyvasties menkiausias žemės kerteles. Ir pabūti šiek tiek tame sodrume, išragauti tas sultis, pamatyti tas spalvas, pajusti tuos kvapus ir išgirsti tuos sireninius džunglių garsus yra tikras malonumas. Patirkite!

Pasiruošimas

Apie Aziją galva sukosi jau senokai. Kai mintis pribrendo ir radome šiek tiek laiko, iškilo klausimas: kokią šalį rinktis pirmai pažinčiai. Prisiminiau vieną bičiulę, kuri ten praleidžia daug laiko, - pirmoji žinutė buvo jai. Mano galvoje sukosi Malaizija, Vietnamas, Bali, Tailandas, Šri Lanka. Išgirdusi, kad tai bus pirmasis kartas, mano draugė iškart kirto, - rinkitės Tailandą! Jai nelabai drąsu buvo prisipažinti, kad išmaišiusi Aziją ir ten praleidusi daug laiko, poilsiu su šeima ji kasmet vėl ir vėl vyksta į Tailandą. Ir ne po dvi savaitės, o po mėnesį. Aišku, renkasi atokesnias salas, gal nelabai patogiai pasiekiamas, bet, kaip ji sako, grožis ir jausmas ten būti nėra žodžiais nupasakojamas. O kur dar tailandietiški masažai, maistas ir vaisiai nuo Dievų stalo.

Svarstėme ilgai, kol ir mes pagaliau išsirinkome Tailandą. Skrydžius stebėjau svetainėse greitai.lt, momondo.com, kol pavyko pagriebti bilietus su "Turkish airlines" už padorią kainą (apie 456 eur/vienam pirmyn-atgal su nemokamu 30 kg bagažu, - gal jo ir nereikia, bet vis tiek ramiau, kai yra). Bilietus pirkome, likus maždaug dviem mėnesiams iki išvykimo. Tuo metu kainos svyravo nuo 500 iki 550 eur su "Finnair", pigiausi bilietai buvo su Ukrainos ir rusų avialinijoms, bet mes skristi pastarosiomis neketinome, kad ir kokia gera būtų. Kantriai ieškodami tinkamo varianto mūsų pasirinktomis datomis sulaukėme gero "Turkish airlines", pernai pripažintų geriausiomis Europos avialinijomis, pasiūlymo.

Tada, žinoma, apskambinau visiems Tailande buvusiems draugams. Laiko planavimui daug neturėjau, tad teko suktis. Susiradau ir tuos, kurie Bankoke gyvena lietuvių viešbutyje [Darjelling Boutique Hotel](#). Keliautojai gyrė viešbutį dėl lokacijos ir paslaugumo. Paskambinau savininkams, sutariau dėl kainos, - žinoma, jie manęs kelis kartus paklausė, ar mums tiks biudžetinis viešbutis, koks yra Darjelling. Tariausi ir dėl ekskursijos po Bankoką, - nesame dideli miestų gerbėjai, tad norisi, kad tas susipažinimas su megapoliu būtų kuo sklandesnis ir kuo trumpesnis. Bet jokių bereikalingų žingsnių į šoną.

Prisijungiau Facebook'e prie Azijai skirtų grupių, tokių kaip [Koh Kood sala Tailande](#), [Viskas apie Pietryčių Aziją](#), Tailandas savarankškai, [Apie gyvenimą džiaugsmo gatvėje](#), [Balinėtojai](#). Naudingos informacijos radau puslapiuose: [šiamė](#), [šiamė](#). Nemažai ir [čia](#). Oficialus [Tailando turizmo puslapis](#) gana informatyvus irgi. Gražus lietuvių [tinklaraštis](#) apie Tailandą. Ir dar yra keli puslapiai, kuriami irgi Lietuvos keliautojų: ruošti pirmai kelionei padėjo [Keliauninkai](#), [Thai.lt](#) ir [Tailandiečiai](#). Labai išsamus puslapis apie Aziją - [Travefish](#). Man patiko ir [šie patarimai](#). Buvo juokinga, bet radau puslapį, kuris dėsto, ką vilkėti Tailande, tarkime, lietinguoju metu - skaitykite [čia](#). Neblogas [gidas](#) po Bankoką ir apie maistą jame - verta paskaityti. Jei nutartume apsistoti Krabi regione, bičiuliai rekomendavo viešbutį [Bliss Resort Krabi](#), o daugiau paskaityti galima ir [čia](#). Įdomūs faktai apie Tailandą [čia](#). Informacijos apie Aziją, Tailandą lietuvių kalba galima rasti labai daug, tik bėda, kad kuo daugiau tu

nuomonių skaitai, tuo mažiau aišku, ką daryti ir kaip tą Tailandą protingai susiplanuoti. Tad, jei patiks, imkite mūsų maršrutą ir vykite ilgai negalvodami, - kelionė mums puikiai pavyko. Žemiau keli svarbūs dalykai, prieš vykstant į kelionę.

Viza

Labai išsamiai aprašyti visi su vizomis susiję reikalai [čia](#). Bet, jei trumpai, pasidarykite vizą konsulate Lietuvoje, jei nenorite On Arrival mokėti brangiau ir dar laukti eilėse. Kokių reikia dokumentų, viskas lietuviškai aprašyta [čia](#). Dokumentų tvarkymas užtruks 5-7 dienas ir kainuos 30 EUR. Nuo 2017 m. rugsėjo mėn. 1 d. vizos kaina On Arrival sieks 2000 THB arba apie 51 EUR, todėl vykstant ir trumpesniai nei 2 sav. laikotarpiui apsimoka dokumentus susitvarkyti dar Lietuvoje. Pasas turi galioti bent pusę metų. Kaskart vykstant į keliones verta turėti dokumentų kopijas. Mums viskas buvo neparastai sklandžiai: Tailando konsulatą Vilniuje lengva rasti, dokumentus jaukiame pusrūsyje priima simpatiška ir miela lietuvaitė, - aš atvykau su draugų pasais apie 9:00, tai žmonių buvo kokie 4-5, - viskas vyko greitai, ypač, jei esi namuose reikalaujamus dokumentus kruopščiai pasiruošęs. Atsiėmimas dar trumpesnis, - ateini ir be eilės gauni savo ir draugų, jei keliaujat kartu, pasus.

Skiepai, gelbėjimasis nuo uodų

Čia kiekvieno asmeninis apsisprendimas. Tokį klausimą uždaviau ir savo draugėms, kurios keliavo ne taip seniai, ir Darjelling viešbutuko valdytojams, - visi kaip vienas tvirtina, kad skiepai nereikalingi. Reikia nusipirkti purškalo ir jais vis pasipurkšti. Žinoma, galima vežtis vaistinėle su mums įprastais medikamentais, bet, kaip rašo keliautojai, kelių kilometrų spinduliu yra bent po vieną vaistinę arba net ir nedidelės tarptautinės medicinos klinikos. Mano keliavę draugai niekaip nesisaugojo nuo uodų, nes jų jiems nepasitaikė. Dabar jau galiu patvirtinti, kad uodų vakarais tikrai yra, - mes gyvenome džiunglėse ant jūros kranto, tad vakarais naudojome Tailande pirtus aštraus, bet natūralaus kvapo purškalus, pirtus vietos parduotuvėse. Tie purškalai pagelbėdavo. Bet uodų įkandimų išvengti nepavyko, - kojos, rankos buvo nusėtos mažais raudonais spuogeliais, - ne tragiškai, bet vis tik. Nuo niežėjimo padėjo irgi vietoje pirtas lūpdažio formos daiktas, kurio vieną pusę atsidarius galima naudoti pauostymui (eukalipto gaivuma leidžia lengviau pakelti karštį, - pamatysite, kad taip daro daugelis vietinių; tinka ir smilkiniams patrinti, - kažkas panašaus į pas mus vaistinėse parduotinąją "žvaigždutę"), o kitą pusę atidarius tepdavome tuos spuogelius ir niežėjimo beveik nejausdavome.

[Čia](#) rasite daugiau ir apie tuos Tailande priktus purškalus, ir apie tai, ką reikia vežtis į dviejų savaičių kelionę.

Draudimas

Draudimas keliaujant yra būtinas. Kadangi turiu SEB kreditinę kortelę, tai turiu draudimą sau ir šeimos nariams. Papildomo draudimo nepirkau, - bičiuliai turėjo. Laimei, pasinaudoti neteko, tad ir pasakyti nieko daugiau negaliu.

Pinigai

Pinigus geriausiai atsivežti savo valiuta (Eur, USD ar svarai), o išsikeisti vietoje. Kiekvienas išgryninimas iš banko kortelės kainuos apie 5 eur nepriklausomai nuo sumos + mokestis bankui (jei tokie yra). Nepamirškite prieš vykdami į kelionę savo banke nuimti apribojimus atsiskaityti Tailande. Tą veikalima padaryti tiek banko poskyryje, tiek paskambinus trumpuoju numeriu. Patariu vežtis stambesnėmis kupiūromis ir oro uoste jas iškart išsikeisti, - stambesnės kupiūros keičiamos palankesniu kursu. Tas faktas pasitvirtino, - palankiausiai keičiamos 100-500 eur kupiūros. Mes oro uoste keitėmės 1200 ir 1500 eur (keliavome dvi poros, dvi savaites).

Telefono SIM kortelės

WiFi yra prieinamas praktiškai visose nakvynės vietose ir restoranuose, tačiau pratusiems prie lietuviškų greičių, WiFi ryšys Tailande geras nebus. Galima užėti į AIS, DTAC ir True taškus, siūlančius specialius planus turistams. Būtina su savimi turėti pasą, nes aktyvuojant SIM kortelę susiejama su konkrečiu asmeniu. Mes užsukome į DTAC saloną, esantį mums patogioje vietoje, prekybos centre "Terminal 21" Bankoke, nes oro uoste buvo didelės eilės. Pirkome internetą (6 GB), kurį galėjome išnaudoti per dvi savaites ir tai mums kainavo 600 THB (kelionės metu tai buvo apie 15 eur). Tačiau Koh Kood saloje pakelės kavinukėse wi-fi būdavo, veikė jis net ir džiunglėse, kur gyvenome. Žvejų kaimelyje Ao Yai varganai atrodančiuose tajų nameliukuose kiekvieno tajaus rankose būdavo

išmanusis įrenginys ir jie nuolat naršė internete. Net ir nameliuose ant vandens vidury džunglių:) Tad šia prasme mes niekuo nesiskiriame, - gyvą bendravimą keičia bendravimas per socialinius tinklus.

Vietiniai skrydžiai

Keliautojai rašo, kad pigiai nuskristi galima su daugeliu vietinių avialinijų, bet patikimiausiomis laikomos [Nok Air](#), kurios priklauso Thai Airways. Mums skrydžių neprireikė, tad nieko apie tai daugiau negaliu pasakyti.

Orai

Tailandas, kaip ir visa [Pietryčių Azija](#), priklauso tropinių [musonų](#) zonai, bet labiausiai šalies klimatą lemia šalia esantis [Azijos](#) kontinentas. Todėl galima išskirti 4 laikotarpius:

- šiaurės rytų musono laikotarpis nuo gruodžio iki vasario pabaigos – „sausasis“;
- karštasis laikotarpis su labai nepastovios krypties vėju nuo kovo iki gegužės – „karštasis“;
- pietvakarinių musonų laikotarpis nuo gegužės iki spalio – „lietingasis“;
- Silpnėjančių musonų laikotarpis nuo spalio iki lapkričio. Mes kaip tik pataikėme į šį momentą. Lietaus gavome labai mažai: vieną naktį pajutome grėsmingus tropikų griaustinius, žaibus ir beprotišką liūtų, tačiau rytą viskas baigėsi.

Lagamino/kuprinės turinys

Surašiau, ką reikia turėti su savimi dviejų savaitių kelionei po Tailandą (keliovome dviese): viską rasite [čia](#).

Daugiau apie Tailando geografiją puikiai rašo [Vikipedija](#). Atsisiųskite programėles, kurios pravers Tailande. [Sarašas](#). Aš atsisiunčiau Uber, kurio vis dar neturėjau, Maps.Me, XE Currency, TripAdvisor, Amazing Thailand. Įdomūs faktai apie Tailandą [čia](#).

Spalio 31 d., antradienis. Skrydžio diena. Vilnius – Stambulas

12:25 iš Vilniaus išskrendame į Stambulą. Stambule būname 16:05, o 20:50 jau kylame Bankoko link. Lapkričio 1d. 9:45 leidžiamės Suvarnabhumi International oro uoste. Tad visa pirmoji diena skirta kelionei (apie 16 h). Tik gerus žodžius galiu pasakyti apie „Turkish airlines“, ypač dėl skrydžio iki Stambulo, kuris buvo sklandus ir, ko gero, pirmąkart gyvenime skridau atsipalaidavusi ir be baimės. Turėjau kažkokį man patikusį pasitikėjimo jausmą. Lėktuvas šiuolaikiškas, atrodė labai naujai, kiekvienas turėjome savo TV ekraną ir galėjome pažiūrėti pasirinktą filmą. Daugiau nei vieno suspėti neįmanoma, nors pasirinkimas ne mažesnis, nei skrendant per Atlantą. Maistas irgi buvo geras, net kava patiko, kas gana reta lėktuve. Stambulo oro uoste praleidome apie keturias valandas, kurios, žinoma, kiek prailgo. Valgėme, slampinėjome po Duty Free, – oro uostas didžiulis, per tą laiką apžiūrėjome, kokias lauktuves pirsime grįžtant.

Apie valandą iki skrydžio prasidėjo laipinimas į Bankoką. Skridome „Airbus“ lėktuvu, – nebuvo labai patogų sėdėti, kėdžių atsilošimas nesuveikė, tad miegoti beveik ir neteko. Mums pasitaikė nekalbi ir nesišypsanti bei savo darbo nekenčianti stiuardėsė, – tai kažkiek pagadino įspūdžius apie geriausias Europos avialinijas. Ne ant visų kėdžių buvo apklotai, žodžiu, kažkiek atsainiai pažiūrėta į aptarnavimą. Žinoma, kur kas svarbiau buvo sklandus skrydis be didelių turbulencijų (skridome 9 h). Dar kartą pažiūrėjau filmą „Naujokas“ su Robertu De Niro ir Anne Hathaway, šiek tiek nuobodžiaudama prasukau „Paryžius gali palaukti“, per BBC sužinojau apie naujausią teroro išpuolį Manhetene...

Naktį skridę, Bankoke leidomės 9:45. Skrydis suplanuotas patogiai, – lengviau pakelti 6 h laiko skirtumą. Skrendi naktį, rytą pradedi Tailande. Nors vis tiek jautėmės kiek pavargę...

Lapkričio 1 d., trečiadienis. Stambulas – Bankokas. Įsikuriame, ilsimės po skrydžio ir paslaminėjame po Bankoką

Oro uoste keliaujame ilgais koridoriais sekdami „Immigration, baggage claim“ rodykles ir skubame pasų kontrolės link su nemenka žmonių minia, pabirusia iš atskridusių lėktuvų. Kadangi vizas susitvarkėme dar Vilniuje (rekomenduojame ir Jums taip daryti), tad beliko pasirodyti tikrinančioms pasus moteriškėms, kurios tai gana nerimtai daro, net nepažiūrėdamos į mūsų susikaupusius veidus. Nors eilės didžiulės, bet veiksmas vyksta greit ir už gero pusvalandžio jau žingsniuojame pro muitinės darbuotojus (renkamės „Nothing to declare“ praėjimą),

kurie, atrodo, į mūsų pusę net nepažiūri. Ir ką ten žiūrėti: keliaujame su 45 l kuprinėmis, sveria jos tiek, kiek leistina rankiniame bagaže (iki 8 kg), o rankose kiekvienas dar turime nedidelį asmeninį krepšį.

Oro uoste susirandame valiutos keityklą: tereikia nusileisti žemyn į požeminį B aukštą ir prie traukinių linijos (Airport Rail Link) keičiamės pinigais itin palankiu kursu. Valiutos kursas šiek tiek skiriasi tarp atskirų keityklų, tad prieš keičiantis valiutą galima juos palyginti. Nėra jokių komisinių ar mokesčių. Kaip minėjau pradžioje, Tailande geresnis kursas yra siūlomas už didesnio nominalo banknotus. Prie vienos iš keityklų buvo daugiausia žmonių, tad ir mes čia išsikeitėme pinigus visai kelionei: ieškokite [SuperRich](#), dirba 6:30-22:00. Šalia yra irgi panašiu kursu keičianti keitykla Happy Rich. Prieš keliaudama visą informaciją radau [čia](#).

Oro uoste galima susirasti ir AIS ar DTAC operatorius ir įsigyti išankstinio mokėjimo SIM kortelę. Kadangi oro uoste eilės buvo didelės, mes, kaip rašiau, pirkome kitur.

Jei nebūsime pavargę po skrydžio ir nuspręsite iki Darjelling viešbučio važiuoti su traukinuku, reikia daryti taip: ten, kur keitėte valiutą, yra ir traukinių linija, automata arba kasoje perkate bilietą ir važiuojate iki stotelės Makkasan (bilietas iki ten kainuos 35 batus (0,88 eur) žmogui), išlipus Makkasan, einate pagal ženklus į MRT (metro), ten perkate kitą bilietą ir važiuojate vos vieną stotelę iki Sukhumvit (kaina 16 batų/0,4 eur; čia svarbu, kad nenuvažiuotumėt į kitą pusę ir pasirinktumėt teisingą kryptį – į Hua Lamphong), išlipus einate iki Exit 3 ir atsiduriate pagrindinėje Sukhumvit gatvėje, kurioje viešbutukas ir yra (reikia klausti vietinių, soi (sub gatvė) nr. 18, t.y. Sukhumvit soi 18, – jie tikrai parodys). Gyvensite pačioje Soi 18 pradžioje, šalia “Condo Citi Smart” pastato ir bus lietuviškas Darjelling Boutique viešbutis.

Mes nutarėme rinktis taksi, – oro uoste taksi rasite vienu aukštu aukščiau, nei yra traukinių linija, – tiesiog sekite nuorodas. Išėję pamatysite galybę taksi automobilių, bet neikite link jų, – kairėje pusėje nuo išėjimo iš oro uosto pamatysite tris pasirinkimus – Regular taxi (jei keliausite iki 10 km), Regular taxi (jei keliausite daugiau; iki Darjellingo reikia rinktis šį, ypač jei esate 4-iese ir turite tik rankinį bagažą) ir Minibus (jei Jūs ar/ir bagažo daugiau). Tada prie automato atsispausdiniate talonėlį (kaip banke) ir matote Jums paskirto taksi automobilio numeriuką. Prie kiekvienos taksi mašinos dega švieslentė, – tereikia susirasti savąjį numerį. Bet vis tiek su vairuotoju verta išsiaiškinti iki galo: prašykite, kad jungtų “taximeter”, už sutartines kainas nevažiuokite, mokėkite pagal skaitliuką (atvykdami žinojome, kad turime iki Darjelling sumokėti taip: 400 thb+50 thb įsėdimo mokestis+75 thb greitkelio mokestis, viso 525 thb arba 13,4 eur; mes mokėjome 500 THB iš viso. Jei spyriosis, rinkitės kitą taxi, – mums pavyko sutarti iš karto. Kad būtų paprasčiau rasti viešbutį, vairuotojui rodome tajišką adresą ir viešbučio savininkų telefoną: ดาเจลลิง บูติค 390/35-36 สุขุมวิท 18 (เข้ามาในซอยแล้วเลี้ยวขวาทันที) ตำบล/แขวง คลองเตย อำเภอ/เขต คลองเตย กรุงเทพมหานคร 10110 tel nr. 02-663-7272.

Viešbutį pasiekėme apie 12:00. Susitinkame Kristiną ir Rimantą, viešbučio šeimininkus, prieš septynerius metus pradėjusius aptarnavimo paslaugų verslą Bankoke. Kadangi šiek tiek teko palaukti kambarių, buvome pavaišinti kava, egzotiniais vaisiais longanais (fantastiškai saldūs, būtinai paragaukite!) ir kantriu dėmesiu, atsakinėjant į mūsų nesibaigiančius klausimus. “Darjelling Boutique Hotel” yra puikioje vietoje, – centrinėje Bankoko dalyje, kur yra visi keliautojams reikalingi atributai: daug gero maisto vietų, jaukių kavinukų, didelis, šiuolaikiškas, spindintis prekybos centras oro uosto ir pasaulio sostinių tematika “Terminal 21” (88 Soi Sukhumvit 19, Khwaeng Khlong Toei Nuea, Khet Watthana, Krung Thep Maha Nakhon 10110, Thailand) su didžiulia “Food Court” zona viršutiniame aukšte, kur renkasi pavalgyti Bankoko gyventojai, traukinių stotis, iš kur lengva nusigauti iki senosios miesto dalies, ir didelis parkas vakaro pasivaikščiojimams ar ryto prasibėgimams kartu su vietiniais, kurie, pasirodo, labia sportiški. Viešbučio kambariai nedidukai, bet jaukūs, o lovos čiužinys tiesiog fantastiškas. Nors viešbutis pusryčių nesūdo, bet netoliese yra nedideli prekybos centrai “7 Eleven”, kur galima nusipirkti jogurtų ar vaisių pusryčiams, sumuštinų ar kitą greitą, paruoštą maistą. Ten vietoje ir pašildys, jei paprašysite. Kavą mes vežėmės iš Lietuvos, arbatinuką ir puodelius radome kambarėje, tad nieko daugiau netrūko. Nuoširdžiai rekomenduojame Kristinos ir Rimanto viešbutį, kuris jau tapo lietuvių ambasada Bankoke.

Po kelionės buvome pavargę, todėl nutarėme kelias valandas skirti poilsiui. Apie 15:00 kartu su Kristina išėjome pasižvalgyti po apylinkes, – ji mums mielai sutiko parodyti pagrindines vietas, kurių mums gali prireikti, būnant čia tas kelias dienas. Esame jai dėkingi, – sutaupėme daug laiko, o ir nemažai sužinojome.

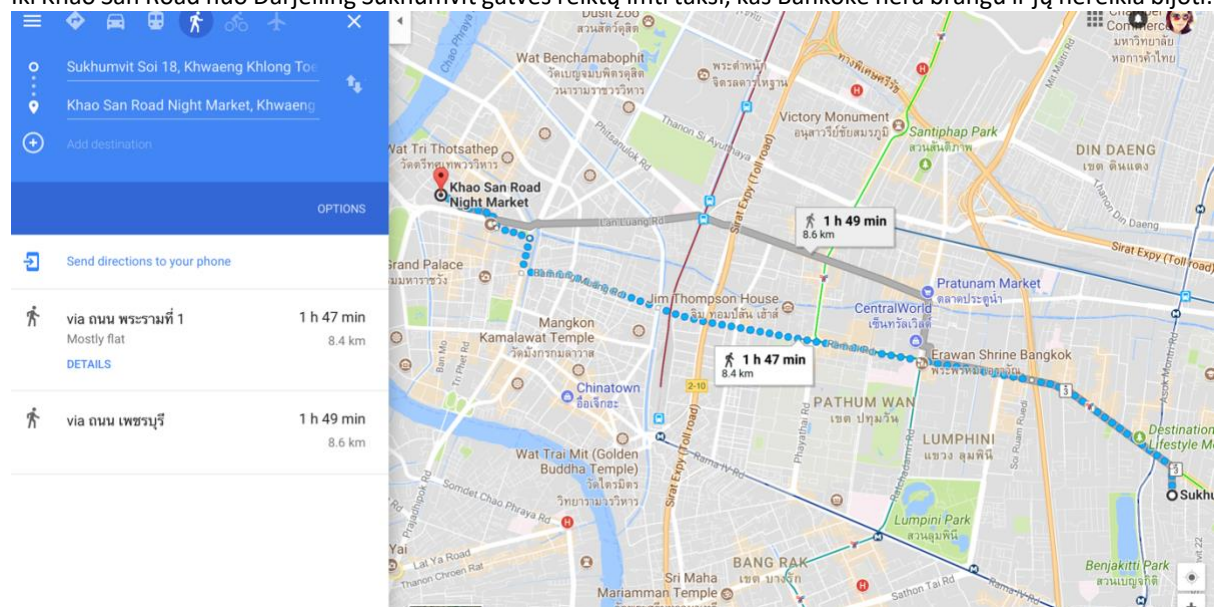
Taigi, per 5 min pasiekiamė “Terminal 21”, kur pakilę eskalatoriumi randame DTAC saloną ir perkame interneto kortelę, tada pakylame dar aukščiau ir patenkame į maisto aukštą, kur galva raibsta nuo spalvų, o nosys riečiasi nuo kvapų. Prieš įeinant, reikia pasakyti sumą, kiek norite įdėti į kortelę, kurią išduoda kasininkės, – dviems tikrai pakaks 300-400 BHT: su gauta kortele, keliaudami nuo vieno maisto taško iki kito, renkatės patiekalą, užsisakote

pasakydami jo numerį ir paduodami kortelę, nuo kurios nuskaitoma patiekalo suma (patiekalas maždaug 30-40 BHT): mes, Kristinos patarimu rinkomės antieną, vištieną, gruzdintus koldūnus, o desertui fantastiško skonio mangus su specialiai paruoštais lipniaisiais ryžiais. Išeidami kasininkėms paduodate tą pačią kortelę ir jums gražinami neišnaudoti pinigai. Laimei, sugebame nepersivalgyti, nors tokia rizika yra. Toliau keliaujame iki vienos gatvelės netoliese, kur Kristina mums rekomenduoja masažo saloną (jų yra daug, mes rinksimės "Ajutają") ir dar palydi iki jaukus restoranėlio, kur užsisakome staliuką prie fontano vakarui, – ateisime čia 20:00. Nors planavome nukeliauti iki Lumpini parko, bet visai šalia mūsų yra kitas – Benjakitti. Aplink didelį tvenkinį bėgioja, važinėja dviračiais, vaikšto, užsiima joga, pilates ar kitaip juda bankokiečiai. Apie 18:00 parke nuskamba Tailando himnas, – visi bėgantys sustingsta, kaip paspaudus distancinio mygtuką...Nuo suoliuko pakylame ir mes bei kartu su visais kitais pagarbiai stovėdami išklausome šalies himną. Tai mums buvo labai netikėta...Parką supa dangoraižiai, – tad saulei leidžiantis vaizdas įsimintinas ir akiai malonus.

Pasivaikščioję apie 20:00 nukeliaujame iki "Lean on tree" restoranėlio, kur vėl degustuojame gardų tailandietišką maistą (tame meniu negalima praleisti vištienos patiekalo nr. 24), ragaujame egzotiškus kokteilius ir kalbame kalbame kalbame...Bankoke net ir sutemus karšta ir drėgna, milijonas skirtingų kvapų iš už kiekvieno kampo ir nuolatinis žmonių skubėjimas – tuk tukai, taksi, gerokai nutrinti belangiai autobusai, dideli pikapai, prabangūs automobiliai. Mūsų mažas restoranėlis paskendęs dangoraižių apsupty yra tarytum nedidelė ramybės oazė kol kas mums svetimame, bet nuo pirmos minutės draugiškame megapolyje. Man čia labai patinka.

P.S. Mes nepasinaudojome, bet Kristina rekomenduoja pasivažinėti po Bankoką dviračiais, – tai pusės dienos ekskursija neturistiniu maršrutu su vietiniu gidu, kaina 1250 thb žmogui (apie 31 eur). Gal Jums pravers ši informacija. Vakarienei galite rinktis ChinaTown gatvės maistą, – iki ten nuo Darjelling nesunkiai nuvyksite metro, tik reiks paklausti Kristinos, kaip sklanžiai tai padaryti. Dar viena žymi vieta, mėgstantiems pašėlti naktį (bet ir mums buvo įdomu pamatyti išvykstant iš Bankoko): Khao San Road gatvė, kuri vadinama "backpakerių" pasaulio centru Bankoke. Čia yra visko, ko vakarais reikia atostogaujantiems: barų, muzikos, maisto, pramogų, pigių motelių. Ši gatvė garsėja maisto pasirinkimu, ypač mums neįprastais delikatesais: skrudintais skorpionais, tarantulais, tarakonais, kirmėlėmis, žiogais. Juos mielai ragauja Bankoko svečiai, – mums nesinorėjo...

Iki Khao San Road nuo Darjelling Sukhumvit gatvės reikty imti taksi, kas Bankoke nėra brangu ir jų nereikia bijoti:

Lapkričio 2 d., ketvirtadienis. Visa diena Bankoke

Visos dienos ekskursija rezervuota su lietuvaite Kristina, gyvenančia Tailande jau 7 metai: 2000 bht (50 eur) keturiems + viešasis transportas ir objektų lankymas, pasiplaukiojimas kanalais. Lankoma: senamiestis, Karalių rūmai (Grand Palace), šventyklos, ChinaTown, gėlių turgus ir Asiatique riverside.

Nuo Darjelling startuojame 9:30. Leidžiamės į netoliese esantį metro ir pasiekiam Chinatown, kur ir pasideda mūsų pažintis su Bankoku. Klaidžiodami visai kitokio rajone, nei tas, iš kurio atvykome, gatvelėmis pasiekiamo Budos šventyklą Wat Traimit (Aukšinio Budos šventykla): ji garsi didžiausia pasaulyje Budos statula, pagaminta

iš aukso, beveik 4 m aukščio, 3 m pločio ir sverianti apie 5,5 t. Aukso grynumas siekia 83 %. Ši statula pagaminta maždaug prieš 700-900 metų ir, suprantama, yra verta milijonų dolerių. Tikintiems tailandiečiams ji neįkainojama. Kristina pasakojo, kad ši Budos statula buvo atrasta atsitiktinai: nutarus restauruoti šventyklą ir pabandžius transportuoti statulą, ji krito – gipsas, kuriuo buvo padengta, skilo, tad atlūžo ir kai kurios auksinės dalys. Tik atlikus ekspertizę, buvo išsiaiškinta, kad visa skulptūra yra gryno aukso! Dabar čia plaukia tūkstančiai turistų akis paganyti, o vietiniai atiduoda nuolankią pagarbą. Užsukti čia verta, – nepamirškite tinkamos aprangos į šventyklą, kitaip nepateksite. Moterims skarų nuogiems pečiams pridengti neužteks, – reikia marškinėlių trumpomis rankovėmis, ilgesnio sijono, suknelės ar kelnių. Vyrų turi prisiminti, kad su šortais liks už durų. Tačiau viską galima nebrangiai nusipirkti šventyklos prieigose. Įeinant į šventyklas, teks nusiauti batus, – galite turėti kojinių arba eiti basomis. O ir daugelyje vietų Tailande batus rekomenduojame palikti už durų – einant pietaut į kurorto restoranėlį ar kylant laiptais į savo vasarnamį kokioje Tailando saloje.

Prie Chinatown sėdome į Bankoko express taksį, laimei, su mumis visur buvo Kristina, – laivo prižiūrėtojai šūkauja nesuprantamus tekstus, piktai gestikuliuoja ir visaip kitaip rodo savo tulžingą būdą – mums tai kelia šypseną, o jiems visai nejuokinga: juk tai express taksis ir, jei jie taip nerėkaus, taps visai ne express. Kaip kitaip suvaldyti žioplinėjančias žmonių minias. Laivelių greitis šokiruojantis, neįsivaizduoju, kaip jie nepameta žmonių. Upės Chao Phraya vanduo tirštai rudas, o spalvoti visokių dydžių laivai skrodžia itin banguotą vandenį, – neįsivaizduoju, kas tarp dangoraižių gali sukelti tokį bangavimą, čia gi ne atvira jūra...Keliavimas tuo expressu – dar viena nuostabi atrakcija, kurią būtina išbandyti. Ne plauki, o skrendi ant vandens, vėjas kedena plaukus, o Bankoko šventyklų auksas akintė akina...

Išlipame netoli Karalių rūmų, – išlaipinimo vieta, neva stotelė-stoginė, apsemta vandens, tad žingsniuojame per laikinai sukaltą medinį tiltelį, – matosi, kad tik ką pasibaigė lietaus sezonas, o vanduo nusekti nespėjo. Keliudami iki Karalių rūmų kartu su Kristina stabtelime jaukiame, šiuolaikiškame vakarietiško interjero kavos bariuke – imame šaltas kapučino kavas, sėdame ratu ir klausome trumpos Tailando istorijos. Kristina pasakoja glaustai, esminius faktus, kuriuos pajėgiame atsiminti, rodo atsineštus Siamo, vėliau Tailando žemėlapius, karalių dinastijų nuotraukas, pasakoja dabartinių valdovų istorijas. Kadangi namie taip nuoširdžiai kelionei nesiruošėme, daugelis dalykų mums buvo nauji ir įdomūs.

Iš kavinukės keliaujame į Didžiuosius karališkuosius rūmus (The Royal Grand Palace), ko gero, labiausiai lankomus ne tik Bankoke, bet ir visame Tailande. Rūmai yra pačioje senojo miesto širdyje. Viso komplekso tikrai neapeisite, nes jis užima 218 400 km² plotą. O ir karštis neleis to padaryti. Mes dusome tikrąja to žodžio prasme, – nepadėjo nei vanduo, nei kepurės. Laimei, išėjus Kristina davė pauostyti magiškojo eukalipto, galva iškart atsileido. Didieji karališkieji rūmai buvo oficiali Tailando karaliaus rezidencija nuo XVIII a. iki XX a. vidurio. Šiandien čia yra dvasinis ir meno centras, kuriame galima susipažinti su karališkuoju gyvenimo būdu. Rūmuose veikia muziejus, saugantis karališkąsias regalias, papuošalus, medalių ir monetų parodą, Smaragdinio Budos apdarus. Rūmų teritorijoje yra ne tik didingi rūmai, bet ir svarbiausia budistinė šventykla – Wat Phra Kaeo, kurioje saugoma labiausiai budistų garbinama relikvija – auksinė stupa. Rūmais neįmanoma nesusižavėti, – auksiniai šventyklų bokšteliai tviska saulėje, įmantrūs raštai ant sienų, piešiniai, sekantys senąsias istorijas, keistos būtybės, saugančios šventyklų vartus, o spalvų ir atspalvių suskaičiuoti tiesiog neįmanoma. Jei jau labai norėsite gilintis į visas esamas parodas ir mėgautis kiekviena detale, skirkite 3, gal net 4 h. Mums pakako dviejų, nes tokioje kaitroje sunku išbūti – rūmus ratu supa siena, žmonių daug, nuo karščio ima suktis galva. O gal ir nuo įspūdžių. Teisybės dėlei reikia pasakyti, kad ši antroji diena Bankoke pusei kompanijos nepraėjo be momentinio vidurių sukimo ir pasikartojančių skausmų pilve, – tad judėjimas buvo lėtas ir labai nenutolstant nuo durų, ant kurių nupieštos vyro ir moterų figūros. Vėlgi, be Kristinos, žinančios, kur tokios vietos yra, pažintis su Bankoku būtų tapusi gana įtemptu reikalu. Nepaisant nieko, nei noras pamatyti kuo daugiau spalvingojo miesto, nei lietuviams toks būdingas (šypsenėlė) optimizmas niekur nedingo. Išgeriam tablečių nuo viduriavimo, sukertam po kelis angliukus ir keliaujam toliau (tai rašau tam, kad ir Jūs nepamirštumėte įsimesti vaistų, – skausmeliai ilgai neužtruko, tai buvo dienos reikalas, bet viena kita tabletė palengvino nemalonią būseną).

Visa šalia Karališkųjų rūmų yra Gulinčio Budos šventykla (Wat Pho) – didžiausia ir seniausia šventykla Bankoke ir geriausiai žinoma dėl didelės, labiau gigantiškos (46 m ilgio ir 15 m aukščio!), gulinčios Budos statulos. Jos paviršius padengtas auksu, o akys ir kojos inkrustuotos perlamutru. Ši statula tokia didelė, kad pro langą matydamas milžinišką aukso dalį, supranti, kad, geriausia, atveju, matai vieną Budos skruostą...Gaila, kad jokia nuotrauka negali to dydžio atvaizduoti, – bent kartą gyvenime tai verta pamatyti savo akimis. Ši Wat Pho nėra tik Gulintis Buda, – aplink keturios įspūdingo dydžio ir grožio karališkos pagodos, šalia daugybė mažesnių. Būnant čia elgtis reiktų su derama pagarba, – juk vis tik tai karališkosios kapinės. Turistai, kurie visokiomis pozomis, net

užsilipę ant šių pagodų, fotografuojasi, ko gero, pamiršta, kur jie yra...Po stogeliu pamatysite iš viso Tailando suvežtas Budos statulas – atkreipkite dėmesį, kaip Buda vaizduojamas. Kiekviena hiperbolizuota kūno dalis reiškia atskirus svarbius dalykus žmogaus gyvenime, – išmintį, ilgaamžiškumą, sveikatą...Po kitu stogeliu saugomos senosios plokštelės, kuriose mokoma tajų masažo paslapčių. Wat Pho lig šiol yra laikoma pirmaujančia tajų masažo mokykla. Visų šventyklų per porą dienų Bankoke aplankyti tikrai nepavyks, jei norėsite pasirinkti, ką pamatyti, sąrašiuokas [čia](#).

Išeiname, Kristina veda į jaukų vietinį restoranėlį "[Baan ThaTien Cafe](#)" – griebiam Kristinos rekomenduotus patiekalus (fried rice, pad tai), geriame vietinį Singha, Chang alų, ragaujame kokosų sultys iš pačių kokosų, gramdomė sienelės, kertame kokoso drožles, – viskas taip skanu, kad negalime sustoti. Kiek pailsėjusius, Kristina veda mus į prielauką, pakeliui sutaria su tajiėčiu pasiplaukiojimo "ilgauodegėmis" (longtail boat) valtimis po Bankoko kanalus kainą, – netrukus visi penki jau sėdime valtimi, akimirksniu perplaukiame banguotą ir plačią įlanką ir prie šliužu kartu su kitais laukiame, kol mums bus atidaryti vartai į dar vieną, vėl visai kitokią, Bankoko dalį, – čia žmonės gyvena ant upės, ant aukštų polių pastatytuose nameliuose, – griūnančiuose, atverta buitimi smalsiems turistams. Būti Bankoke ir tai patirti – privaloma. Atsidūrėme rajone, kur kiekvienas kampas prašosi fotografijos, kartais pagaudavau save galvojant, ar tikrai vis dar esu realybėje, o gali kokio veiksmo filmo filmavimo aikštelėje. Laivo vairininkas savęs nestabdė, – tam tikromis atkarpomis lėkėme kaip pamišę, kai kur jis stabtelėdavo, kad galėtume ilgiau akis paganyti, prie mūsų priplaukdavo prekiautojai niekučiais, mergaitės iš namų ant vandens mėtydavo maistą žuvims, o mes galėjome pamatyti tas mutantes vienoje krūvoje, kovojančias dėl kiekvieno kąsnelio. Po valandos plaukimo vėl atsidūrėme tarp Bankoko dangoraižių, – Kristinos paprašytas laivo "kapitonas" išleido mus netoliese gėlių turgaus. Vakarėjo, žmonių ir gėlių turguje buvo neįsivaizduojami ištisas vandenynas, – orchidėjos, rožių žiedlapiai, žiedai panašūs į mūsų medetkas buvo pardavinėjamos kilogramais arba didžiuliais maišais. Kaip tik rytoj Tailande švenčiame kasmetinė Loi Kratongo šventė, artimiausias atitinkmuo, ko gero, lietuviškosios Žolinės. Kaip padėka Dievams ir gamtai už dosnų ką tik nuimtą derlių. Moterys iš gėlių daro vainikus, visokio dydžio ir grožio, – palmių kamieno dalys tarnauja kaip apvalūs padėkliukai, kurio šonai papuošiami palmių lapais, o vidun pridėdama gėlių žiedų, įsmeigiama žvakutė bei smilkalas, – vakare šis grožis, sukalbėjus maldą, paleidžiamas upėn ar ežeran. Mes irgi nusipirkome palmėmis išdabintą padėkliuką, trijų spalvų žiedais – geltona, žalia, raudona, – papuoštus pagaliukus, žvakutę ir smilkalą. Namie ketinome pačios susikurti savo kratongą, o rytoj, šventės dieną, paleisti jį kartu su tajais.

Jei laiveliais plaukiosite savarankiškai, žinokite: mėlynos vėliavomis pažymėti laivai yra turistiniai ir kainuoja daug brangiau, nei vietiniai, pažymėti oranžinėmis, geltonomis ir žaliomis vėliavomis. Be jų plačioje Chao Phraya upėje dar plaukioja keltai, didesni turų laivai, ilgauodegės valtys (long tail boats). Planas laivelių, stotelių [čia](#).

Iš gėlių turgaus jau visai tamsoje express taksi ir "skyline" traukiniais grįžome namo. Bankokas puo64si savo spalvingu naktiniu rūbu, – sunku buvo atplėšti akis nuo upėje tarp dangoraičių skubančių laivų laivelis, išsipuošusių lemputėmis. Prabangūs miesto viešbučiai privačiais laivais plukdė vakarienei išsipuošusius svečius. Mes rinkomės netoli mūsų viešbučio vietinių pamėgtą "Food market" bistro (šalia "Column Bangkok Hotel") dangoraižio. Eilinį kartą skaniai pavalgę (Tailande tai tampa maloniu standartu – aikčiojam ne tik nuo maisto spalvų, bet ir skonių), užkilome į minėto viešbučio "Long table" barą, esantį 25-ajame aukšte. Kadangi buvo eilinė savaitės diena, radome laisvą staliuką dangoraižio lauko terasoje šalia baseino, – prieš mus atsivėrė šviesomis pasidabinęs Bankokas su savo dangoraižiais, apšviestais prekybos centrais, grandioziniais ir spindinčiais reklaminiais skydais, plačiomis, bet automobiliais užkimštomis gatvėmis, antžeminėmis traukinių linijų arterijomis. Didžiulis miestas po mūsų kojomis, išsiskiriantis savo margu apdaru, visada skubantis ir niekada nemiegantis, labai fotogeniškas ir visiškai nesvetimas. Ačiū Kristinai, kurios dėka Bankoką taip greitai prisijaukinome. Man šis daugiamilijoninis miestas labai patiko, – su niekuo nepalyginamas jausmas čia būti.

Kažkas iš mūsų dar spėjo patirti Bankoko masažo malonumus "Ajutaja" masažo salone vienoje iš gatvelių šalia "Darjelling" (valandos masažo kaina – pėdų, rankų, galvos – vos 250 BHT; moterys laukia klientų iki 24:00). Rekomenduojame! Kita kompanijos dalis jaukiai įsikūrė viešbučio lauko krėsluose, – turėjom kalbų, vis tiek miegas neėmė. Per Facebook dar susisiekiame su @FlyingFish (tel. 061-6300-900) dėl mūsų kelionės į Koh Kood. Ji patvirtino, kad savo lėšomis nupirko mums bilietus (850 BHT x 4), o atvykę į salą, susitiksimė ir atiduosimė. Toks pasitikėjimas maloniai nustebino, – kuris iš mūsų drąsiai nupirktume per Facebook pažįstamiems žmonėms bilietus už visai solidžią sumą?

Antra nakvynė "Darjelling Boutique Hotel" (lapkričio 2-3 d.).

Lapkričio 3 d., penktadienis. Kanchanaburi, Kwai upė ir Mirties geležinkelis, Erawan kriokliai

Į vieną pusę 215 km, bet greitis apie 3,5-4 h, – Bankoko kamščiai ir nesibaigiantys miesto priemiesčiai. [Rimanto Gajausko](#) iš „Darjelling Boutique Hotel“ dėka dar būdami Lietuvoje gavome vietinį tajų vairuotoją su automobiliu šios dienos kelionei (90 eur keturiems). Vairuotojas – jaunas vaikinys, atsakingai vairuojantis, angliškai nekalbantis, bet visada besišypsantis. Mums jis labai patiko. Stabteldavo, kur paprašydavome ir kantriai mūsų laukdavo.

Iš viešbučio išvykome apie 6:30, – šiek tiek pavyko „prašokti“ beprasidedančius kamščius. Mes nutarėme, kad pagrindinis šiandienos tikslas – Erawan kriokliai. Nors, jei planuotumėte ilgiau būti Tailande, visas Kanchanaburi (Kanchanaburi) regionas – tarytum vienas didelis nacionalinis parkas. Čia galima rasti maršrutų keliavimui su kuprinėmis ant pečių, – kalvos, džiunglės, Kwai upė. Vaizdai pasakiški. Provincijoje taip pat yra kokoso riešutų plantacija, šventyklos ir šimtmetis „plaukiojantis“ turgus ant vandens Damnoen Saduak, kurį mes vis tik nutarėme aplenkti šioje kelionėje. Jei norėsite, galite tai išbandyti ir Musei papasakoti. Kaip rašoma internete, Damnoen Saduak, plaukiojantis turgus, iki šių dienų yra išlaikęs senovines prekybos medinėse valtys tradicijas. Tai bene didžiausias, spalvingiausias bei egzotiškiausias Tailando turgus. Plaukiojantys turgūs, lietuviams atrodantys kaip kažkas labai neįprasta, tikram tailandiečiui – įprasta dienos dalis. Chaotiškuose, bet gyvuose upių kanaluose knibžda šimtai laivelių, iš kurių vietos gyventojai pardavinėja šviežių savos gamybos produkciją, vaisius, daržoves, įvairius suvenyrus. Damnoen Saduak turgus ant vandens paprastai pradeda veikti anksti ryte, tad kuo anksčiau nuvyksite, tuo ramiau viską apžiūrėsite.

Atskiro teksto verta Kwai (Kwai) upė – tikras rojaus kampelis džiunglių širdyje. Galima išbandyti pasiplaukiojimą Kwai upe ir, sakoma, kad yra kaimelis, kur drambliai yra ne išnaudojami, o saugomi, – mes šioje kelionėje nutarėme nepalaikyti nelaisvėje turistų džiaugsmui auginamų dramblių verslo, tad tokios „atrakcijos“ neplanavome. Važiuojant vieną drambliuką mačiau vežamą dideliame narve, – vaizdas man nei kiek nepatiko. Upėje yra viešbučiai turistams. Istoriniu atžvilgiu Kwai upė svarbi tuo, kad II-ojo pasaulinio karo metu japonai per ją statė tiltą. Tiltas per Kwai upę dar vadinamas Mirties keliu. II-ojo pasaulinio karo metu čia žuvo 16 000 amerikiečių ir 90 000 tajų. Šis tiltas tapo žinomu ir labiau lankomu ne tik giminių netekusių žmonių, bet ir turistų filmo „Tiltas per Kwai upę“, pelniusio net 7 „Oskarus“, dėka. Tiltui apžiūrėti pakanka pusvalandžio. Vieta pritaikyta turistams, mūsų ji nesužavėjo. Ar reikėjo iš to Mirties kelio daryti nesibaigiančią Kaziuko mugę, abejočiau. Vykdami pro šalį, galite čia sustoti, tačiau specialiai vykti nereikia.

Kanchanaburio provincijoje plyti nuostabus Erevano (Erawan) nacionalinis parkas, garsiausias 7 pakopų kriokliu. Šalia pirmųjų dviejų pakopų mėgsta išskylauti vietiniai gyventojai – vaikai pliuškenasi krioklyje, tėveliai užkandžiauja. Toliau kopiant jau neleidžiama nešti nei vandens plastikiniuose buteliuose, nei maisto, – bandoma taip užtikrinti švarą nepaprastame gamtos kampelyje. Užkopti į uolos viršūnę prie aukščiausios Phu Pha Erawan pakopos siauru taku, apaugusiu bambukais, ne taip jau paprasta, bet verta. Kiek pamenu, mes ilgiau maudėmės ties penktuoju kriokliu, nors galite rinkti bet kurį arba visus. Viso teks praeiti apie 2 km ilgio krioklių trasą. Šiuose krioklių baseinuose pilna tų SPA žuvyčių, kurios pėdų odą „meiliai“ kramto. Prie to įprasti nėra paprasta, – spygavom ir mes kaip maži vaikai. Įėjimas į Erawan nacionalinį parką kainuoja 300 Tailando batų (adresas: Tha Kradan, Si Sawat District, Kanchanaburi 71250, Thailand, koordinatės: 14.375003, 99.144895). Krioklių parke užtrukome apie 3 h su pietumis (susiraskite automobilių stovėjimo aikštelėje bariuką Nr.1 – matysis šis skaičius: nors interjeras nesužavės, o sienomis lakstys driežiukai, pavalgysite skaniai ir pigiai; mažiausiai rizikuosite rinkdamiesi tradicinį Pad Thai ar Fried Rice su vištiena, kiauliena, jautiena ar jūros gėrybėmis).

Grįžome į Bankoką jau gerokai sutemus ir savo kailiu patyrę garsiuosius Bankoko kamščius. Su bičiuliais sudėliojome savo kratongą ir sukome Benjakitti parko link kartu su vietinių tajų minia, kiekvienas rankose laikė savuosius gėlių lavelius – kratongus. Visas kelias iki parko buvo nusėtas gatvės maisto kepėjų, gėlių prekeivių, kažkas į mikrofoną bandė spygauti populiarias dainuškas. Jautėmės šventės dalimi, – nebuvo didelio triukšmo, nors nuotaika žmonių buvo pakili ir šventiška. Degdami žvakutes ant medinio lieptelio ir leisdami lietuviškąjį kratongą vandenin visai šalia pamatėme atplaukusį vėžliuką, – kai kurie kratongai buvo tarytum specialiai jiems vilioti sukurti, t.y. valgomi...Įsivaizduokite, kiek įspūdžių mums, tarp Bankoko dangoraižių pamatyti vėžlį ir pabūti tokioje šventėje, apie kurią pirmąkart išgirdome tik čia atvykę...

Vakarui rinkomės tą patį šalia mūsų esančio viešbučio-dangoraižio („Column Bangkok Hotel“) barą su vaizdu į naktinį Bankoką, – atsisveikime su šurmuliuojančiu miestu iki kito karto kartu su sutikta lietuvių kompanija.

Trečia nakvynė Darjelling (lapkričio 3-4 d.).

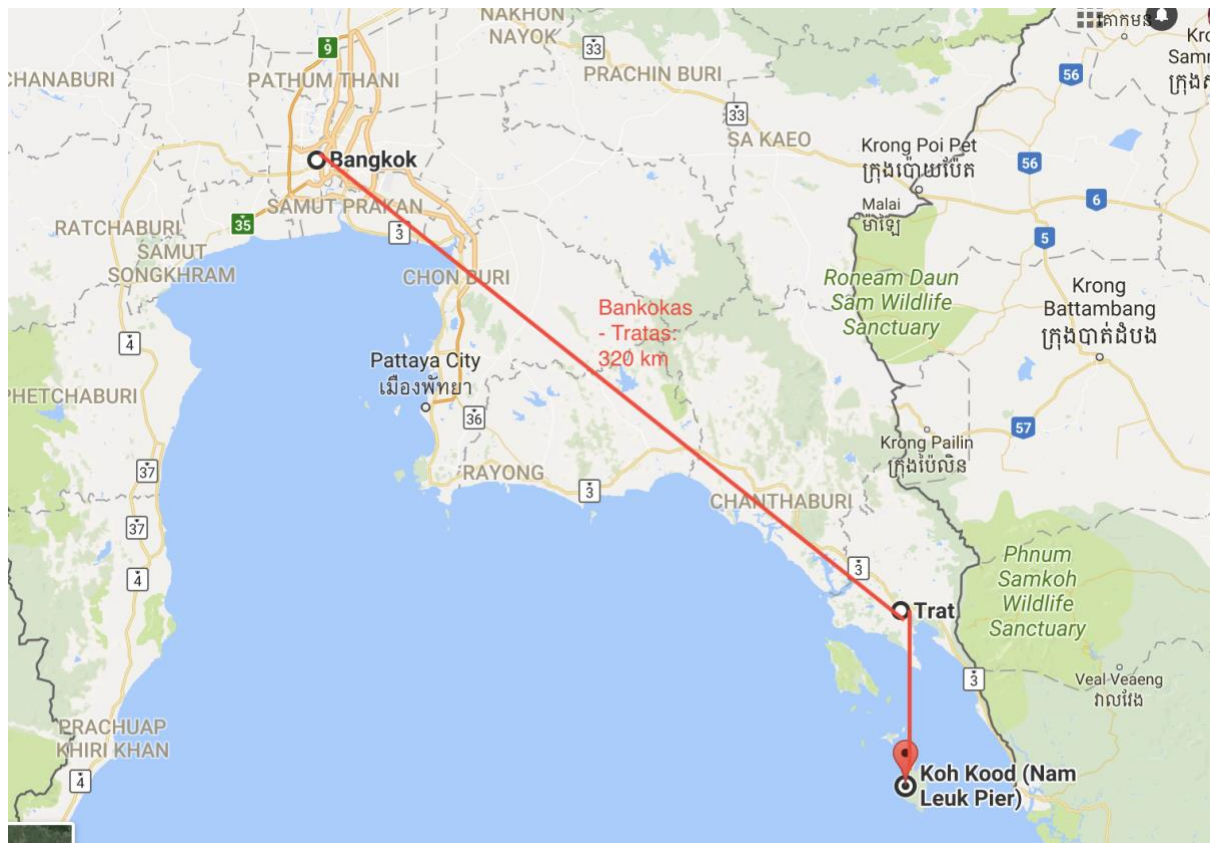
Lapkričio 4 d., šeštadienis. Bankokas – Tratas - Koh Kood sala

Dar Lietuvoje susirašinėju su Mantu Pralgausku, gyvenančiu Koh Kood saloje ir galinčiu padėti tiek su viešbučių rezervacijomis, tiek su transportu, – kartu su žmona Rasa jie teikia ir įvairiausias kitas paslaugas. Su Mantu bendravome per [Facebook](#). Pirmoms 5 nakvynėms po Bankoko rinkomės Koh Kood salą dėl kelių priežasčių: norėjosi ramesnės salos, kur galėtume ilsėtis ir važinėti motoroleriais, lapkričio mėn. ten buvo mažiausia tikimybė gauti lietaus, o ir internete rašoma, kad tai „Tailando Maldivai“ su vienais gražiausių paplūdimių. Koh Kood saloje gyvena vos 2500 vietinių, ten nėra jokių miestų, tik žvejų bendruomenės Ao Salat, Ao Noi. Vakariniame krante Klong Hin Dam galima rasti policiją, vietinę administraciją, ligoninę. Daugiau apie paplūdimius viešbučius rašo [keliautojas](#), kurį ir Musė paskaitė. Tiesa, ir Mantas Koh Kood salai skirtoje [FB paskyroje](#) labai gražiomis nuotraukomis dalinasi, o jo maisto aprašymai ir fotografijos tai visiškai nokauntuoja...Ką veiksime toliau, planavome spręsti vietoje, – ar likti Koh Kood, ar lankyti aplinkines salas Ko Maak, Koh Chang, ar per Bankoką nusigauti iki Krabi regiono, ar per Bankoką keliauti į Kambodžą kelioms dienoms...Mąstėme, jog po pirmo ramaus poilsio tikrai žinosime, ką norime veikti toliau.

Viešbučių Koh Koode ieškojau tradiciškai: booking.com, agoda.com. Kai pasirinkdavau, patarimo klausdavau Manto: viešbučiai įsigudrindavo įdėti nuotraukas šalia esančio pasakiško paplūdimio, nors realiai turėdavo tik akmenuotą prieigą ir pan. Tad Mantas buvo tas žmogus, kuris padėjo tame susigaudyti. Viešbučių paieška ir rezervacija užsiėmiau likus kokioms dviem savaitėms iki kelionės (nes tik tuomet apsisprendėme dėl Koh Kood salos), panašu, kad tai buvo gerokai per vėlai. Pasirinkti viešbučiai svetainėse rodė „sold out“. Tik nuvykę pamatėme, koks tai mitas, – dauguma jų buvo tušti! Tailandas myli grynus pinigus, tad visos tos rezervacijos sistemos tailandiečių verslininkų visiškai nevilioja. Keliaudama antrą kartą elgčiausi kiek kitaip, – tas pirmas kartas ir daugelio dalykų nežinojimas ar nepagrįstas nerimavimas mums kainavo papildomai. Bet taip dažnai nutinka keliaujant pirmus kartus. Jei esate drąsesni, mano patarimas toks: rezervuokite viešbutį tik pirmai nakčiai, o nuvykę imkite motorolerį, apvažiukite paplūdimius, išsirinkite, kur norite ilsėtis, susitarkite dėl kainos su viešbučio vadybininku ir jau kitą dieną būsite ten, kur patinka. Būtinai apžiūrėkite namelius, paklauskite, ar turėsite šiltą vandenį, – nėra esminis dalykas tokia karštyje, bet vakarais paljsti visai malonu. Kitas variantas: rašykite viešbučiui tiesiogiai, ypač, jei planuojate keliauti per piką – gruodį-sausį (Koh Kood viešbučius ir kontaktus rasite [šioje svetainėje](#)). Bet atsakymo gali tekti palaukti. Viešbutis gali paprašyti susimokėti iš anksto visa sumą, – tai reiškia, kad turėsite daryti tarptautinį pavedimą, kuris kainuos papildomai (nuo 24 eur). Jei laiko neturite, toks variantas nėra geras. O jei ir turite...Rezervuosite, o po mėnesio pamatysite geresnes kainas, gražesnius namelius...Žinoma, visada yra variantas parašyti [Mantu](#) asmeninę žinutę, – galite parašyti, ko norite, kokių kainų ribose, Mantas nuvažiuos, viską suderins ir neturėsite jokių rūpesčių. Paslaugumas – įgimta Manto savybė: nebuvo klausimo, į kurį negaučiau atsakymo. Esu ir Mantui, ir jo žmonai Rasai labai dėkinga. Tik turite aiškiai apibrėžti savo pageidavimus: kokioje vietoje norite ilsėtis ir kiek sutinkate mokėti (reikia daugiau komforto ar mažiau, norite daugiau žmonių ir judesio aplink ar mažiau; turėkite minty, kad yra atokių vietų saloje, o jei bijosite vairuoti motorolerį, išleisite papildomai nuolat samdydami taksi ir, patikėkite, tai jums gali nepatikti). Saloje yra prabangesnių viešbučių ir vidutinių; jei norite namelio su vaizdu į jūrą, mokėsite daugiau, jei į sodą, – mažiau (didelio skirtumo nėra, nes, jei viešbutis ant jūros kranto, koks gi skirtumas, kur namelio langai, – vis tiek viskas šalia, o būna ir taip, kad nameliai su vaizdu į sodą yra geriau įrengti). Pirmoje kelionėje drąsūs nebuvo, susirašinėti su viešbučiu laiko neturėjome, tad su Manto pagalba rezervavome [Koh Kood Cabana Resort](#) (lapkričio 4-9 dienoms vasarnamiais su vaizdu į jūrą kainavo 3500BHT, su vaizdu į sodą – 2300BHT (naktis porai su pusryčiais). Cabana viešbučio adresas: 400/5 Moo 8, Pattanakan Rd., Nerntamaew, Wangkrajae, Trat, 23000 Ko Kood, Thailand. Viešbučio vieta tikrai gera – nuo namelio iki vandens vos keli metrai. Tos pasvirusios į vandenį palmės, ilgi mediniai tiltukai į jūrą, ta smaragdinė vandens spalva, tas baltas smėlis ir visiškai tuščias paplūdimys, – čia vis ta Cabana Resort lokacija. Tuo metu, kai ten gyvenome, poilsiautojus galėjome ant rankos pirštų suskaičiuoti, – na, gal buvo dar kokie 10 žmonių, bet kur jie visi būdavo dienos metu, nežinau, nes paplūdimiu dažniausiai naudojomės vieni. Vasarnamiai mažuliukai ir itin ekonominiai bei gerokai nuvynti (lova, WC, arbatinukas, pakaba), tad mums atrodė, kad viešbučio kaina buvo gerokai „perlenkta“, bet taip jau patys pasirinkome. Šalia esantys viešbučiai už kambarį prašė ir dar daugiau, – 5000 BHT kainavo vasarnamiais dviems „Koh Kood Paradise Resort“. Nors ir ten žmonių visai nebuvo...Mūsų viešbučio pusryčiai ir vadinamojo „restorano“ maistas buvo daugiau nei vidutiniškas, bet mes susiradome šalia esantį [Shantaa Resort](#), kurio virtuvės šefas kiekvieną vakarą mus stebino fantastiško skonio patiekalais (šis viešbutis turi miniatiūrinį paplūdimį, bet galima ateiti į šalia esančius, niekas nedraudžia; namukai ir aplinka atrodo nuostabiai, įvertinčiau visomis 5 žvaigždutėmis – vasarnamio dviems kaina tuo metu buvo 4000 BHT). Eidavome vakarieniauti į Shantaa

restoraną ant kalvos su vaizdu į jūrą tol, kol gyvenome Cabanoj. Temsta Koh Kood saloje anksti, iki restorano netoli, tad palei jūrą ir nukeliaudavome romantiškai už rankučių susikibę, kur praleisdavome ne vieną ilgą valandą. Po kelių vakarų pažinome ten kasdien ateinančius kitus žmones ir jau sveikinomės – prie staliuko vakarieniaudavo jauna, daili pora (įsiminiau liekną šviesiaplaukę, niekaip negalėjau atspėti jos tautybės), stebėdavau du pagyvenusius vyrus, kasdien išgeriančius ne po vieną taurę baltojo vyno (keliskart sutikome juos ir motoroleriais keliaudami po salą), dėmesį atkreipiau į kitus du vyrus, gerokai jaunesnius, beveik vienodais polo marškinėliais, kurie man atrodė tarytum nužengę iš Luchino Visconti filmų, tada dar būdavo viena kita šeima, bet vaikai elgėsi ramiai, nes per atostogas jie gaudavo ledų ir dar kartą ledų...Tų vakarų nepamiršiu ne tik dėl skoningo interjero ir aplinkos, paslaugos aptarnavimo, nuostabių skonių ir spalvų lėkštėse, lengvos muzikos fone ar mūsų ilgų pokalbių, bet ir dėl ramybės bei tylos, – kartais mes visi kartu savo buvimu sugebame įsilieti į gamtą ir aplinką, o ne ją sudrumsti...

Taip pat visai šalia Cabana Resort (na, ir pavadinimas!) buvo nedidukė nauja parduotuvėlė “Goods market”, ten pirkome purškalus nuo uodų, lauktuves, kitokius dalykėlius. Ten nuomavomės ir motorolerius, nes mūsų viešbutis tokios paslaugos neteikė, o Mantas visus buvo išnuomavęs. Koh Kood Cabana poilsio namų pliusas toks, kad čia ant jūros kranto buvo daromas masažas nuo ryto iki vakaro, čia ateidavo ir vienas kitas žmogus iš kitų viešbučių (sutikome lietuvičius), taip pat iš čia buvo arti salos centras, nors turint motorolerį visą salą galima pervažiuoti per 40 min. Viešbutis jokio lauko bariuko neturėjo, bet tokie veikė šalia esančiuose “resort’uose”. Keistas Cabana savininkų skonis, – tiek daug tų spalvotų skulptūrėlių (bobučių su diedukais, animacinių filmų herojų, mašinyčių), kad kartais pasijusdavome lyg poilsiautume buvusioje pionierių stovykloje. Laimė, mes mažai laiko čia praleidome, – buvimas prie vandens buvo maloniausia dalis ir jokia skulptūrėlė šio malonumo negalėjo pagadinti. Nuoširdžiai galiu pagirti viešbučio personalą, – jų buvo gerokai daugiau nei mūsų, poilsiautojų, kasdien prie namelio durų rasdavome vandens ir tualetinio popieriaus, moterytės nuolat lankstėsi ir šypsojosi (mes elgiamės taip pat atsakydami joms ir mokydamiės tokio nuolankumo ir dėkingumo, – rašau be jokios pašaipos, toks žmonių bendravimas tarytum užprogramuotas gerumas visuomenėje: man vis kirbėjo mintis, kad šioje saloje lyg ir nėra jokių nustatytų taisyklių, o policininkas susierzins, jei sugalvos drumsti jam ramybę ir sutrukdyti sūpuotis hamake tarp palmių, bet visas žmonių gyvenimas eina sklandžiai kaip puikiai veikiantis šveicariškas laikrodis; tiesiog kiekvienas žino, kas galima, ko ne, kas gerai, kas nelabai). Intro gavosi gerokai per didelis, nors dar net neišvykome iš Bankoko:)

Keli variantai, kaip galima pasiekti Tratą, tada apie 50-60 km iki prieplaukos ir laivu iki Koh Kood'o (jei tiesiogiai, plaukti teks kiek daugiau nei valandą):

- visada galite kreiptis į [Mantą](#) ir jis suorganizuos Jūsų atgabenimą iki Trato Laem Sok prieplaukos iš Jūsų viešbučio (kaina sutartinė), iš kur valtimi (speedboat) persikelsite į Koh Kood (apie valanda kelio nuo Trato). Tik reikia sekti tvarkaraščius, – nėra taip, kad persikelti galėtumėt bet kada; jei per vėlai atvyksite, gali tekti pernaktuoti Trate. Nuo gegužės iki spalio yra vadinamasis „low season“, tai laivų dar mažiau. Bilietas kainuos 350-600 BHT, priklausomai, su kurios įmonės laivu plauksite. Tvarkaraščius galite rasti [čia](#). Užsakytas viešbutis organizuos Jūsų pasitikimą prieplaukoje ir atsiveš jus nemokamai. Sistema veikia sklandžiai! Niekuo nereiks rūpintis, jei turite tą pirmą nakvynės vietą.
- galite nusigauti iki Trat savarankiškai, atvykę į Ekkamai autobusų stotį ir viską susiplanuodami patys: atvykstate iki Trato, iki Laem Sok prieplaukos, o iš ten pasirinktu laivu plaukiate iki Koh Kood. Turite atidžiai susiplanuoti laikus, nes, kaip sakiau, gali tekti pernaktuoti Trate (ekoniminiai viešbučiai ten gali kainuoti vos 20 eur/naktis).
- mes rinkomės važiavimą autobusu iki Trat su kompanija „[Boonsiri High Speed Ferries](#)“, – čia mums pagelbėjo Manto rekomenduota tajė [FlyingFish Ko Kut](#), kuri bilietus rezervavo mūsų vardu ir kantriai viską išaiškino (moters telefonas, jei prireiktų: 061-6300-900). Flying Fish pati savo lėšomis sumokėjo už bilietus, kad mums netektų daryti to tarptautinio pavedimo, – iš viešbučio jai parašiau, jos vyras atvyko ir mes atsiskaitėme. Moteris jauna ir labai maloni, saloje rasite jos kavos bariuką tokiu pat pavadinimu „Flying Fish“. Beje, ji kalba angliškai, kas nėra labai dažna. Išnaudokite tai! Taigi, 5:00 turėjome išvykti iš savo viešbučio Bankoke, Darjelling administratorė be jokių problemų pagrindinėje gatvėje „sugavo“ mums taksį, kurių zujo galybė, nors buvo dar labai ankstyvas rytas. Iki vietos, iš kur pajuda Boonsiri kompanijos „mikriukas“, važiavome apie 30 min, o sumokėjome apie 4 eur (iki Khao San Road). Boonsiri iš Bankoko į Koh Kood veža 5:00 ryto arba kiek vėliau 8:40. Mes išvykstame 5:00, nes tada iš Trato prieplaukos išplaukiame 10:45 ir jau 11:45 būname Koh Kood saloje, kur mus paima nemokamas taksis iki Cabana viešbučio. Jei rinktumėmės vykimą iš Bankoko 8:40, tai Koh Kood būtume tik apie 16:00, nes keltas, į kurį pataikytume, dar plaukia į kitą salą, o tik vėliau į Koh Kood. Tokio keliavimo si Boonsiri kaina 850 BHT/asmeniui (įskaitant autobusą, keltą ir pristatymą iki viešbučio, – čia Boonsiri viską suorganizuoja, prašo informuoti, kokiam viešbutyje gyvensime; mums tiesiogiai komunikuoti su Boonsiri neteko, – viską atliko FlyingFish, nors mes daugiau nemokėjome; ji, ko gero, gauna savo procentą, kas visiškai teisinga).

Su Boonsiri iki prieplaukos šalia Trato važiavome kokias 4-5 h: visą kelią miegojome, „mikriukas“ buvo stipriai kondicionuojamas, tad susipakavome į turimus bliuzonus, skaras. Brr...Kartą autobusiukas stojo, bet mes net nepajudėjome. Kelias buvo labai duobėtas, nes galva kratėsi kaip to žaislinio šuniuko, kurį vežiojosi tarybinių krovinių automobilių vairuotojai ant prietaisų skydelio. Miegui tai netrukde, nors kaklą įskaudo. Prieplaukos stotelėje, kur yra ir kavinė, teko koky pusvalandį palaukti. Tada visus, vykstančius į Koh Kood, susodino į atvirą traukinuką ant ratų ir nugabeno iki ką tik atplaukusio Boonsiri laivo. Pastarajam labai sunkiai sekėsi prisirišti prie kranto, nes bangavo kaip reikiant. Drumstas vanduo ir agresyvios bangos visai nepriminė atvirukuose matytų Tailando vaizdų. Šiaip ne taip Boonsiri „jūreiviams“ pavyko permesti specialiai pritaikytus laiptus iš laivo į krantą, bet jie nuo bangų taip tampėsi, kad žmonės su lagaminais buvo prilaikomi už rankų ir skubinami – viena banga ir gali nelikti nei laiptų, nei žmogaus, nei lagamino. Viskas vyko spėriai. Atsidūrėme laive, – visus sugrūdo vidun, vaikščioti ant denio norinčiųjų nebuvo. Supo. Šypsodamiesi tajai padalino plastikinius maišelius, – įtarė, kad kai kam gali prireikti. Išplaukėme kiek vėliau nei planuota, – pats plaukimas buvo greitas ir sklandus. Tokių bangų kaip prie molo nesijautė, – už valandos su trupučiu išlipome karščiu ir drėgme alsuojančiame rojuje. Jau prieplaukoje tai buvo aiškiai matyti...Visus į salą atplaukiančius pasitinka tviskantis Buda ir žalia žalia sala, apsupta smaragdinio vandens. Grožis neišpasakytas. Tikrai neperdedu. Veide nusipiešia plati šypsena. Prieplauka buvo paprasta kaip Bondo filmuose, kai jis patenka į kokias Karibų salas. Tiesiog mediniai poliai ant vandens. Pakilus į nediduką kalniuką, susirandi atvirą pikapą (pagaus už rankos, paklaus viešbučio pavadinimo, nuves, kur reikia, – smegenis galite išjungti), lagaminai, kuprinės keliauja ant stogo, atsisėdi, gerai įsikimbi ir kalnais pakalnėm per džungles esi saugiai pristatomas į savo tinginystės kampelį. Visi šypsosi ir pagarbiai lankstosi, – turistai čia gerbiamas ir mylimas, o visa turistų gabenimo sistema sustyguota iki smulkmenų. Niekas jūsų nepaliks, nebent pats to norėsite:) Atgal vykstant viskas pasikartojė, kas tik patvirtina mano žodžius.

Į Koh Kood (Ao Salad Pier) be Boonsiri dar plukdo [Koh Kood Princess](#) ir [Ko Kut Express](#). Iš Trato galite pasiekti Ko Chango salą, Ko Maak salą.

Koh Kood – mažutė, kalnuota ir labai žalia sala, jos žemę dengia džiunglės, o vakarinėje ir pietrytinėje pusėse plyti gražiausi balto smėlio paplūdimiai, kurių krantus skalauja krištolo skaidrumo vanduo. Kiekviename viešbutyje rasite žemėlapij, – mums Manto žmona ant jo supaišė, ką tikrai privalome pamatyti, kur pavalgyti, kaip rasti bobos daržą, Sabai dogs prieglaudą, slaptą paplūdimį ir pan. Daug paslapčių čia nėra, – Manto Facebook puslapyje rasite tai, ką jie su Rasa siūlo pamatyti Koh Koode. Jei tingite ieškoti, pakartosiu: “Klong Chao, Klong Yaikee, Secret kriokliai, Ao Yai žvejų kaimelyje Noochy arba Chochita jūros gėrybių restoranai, Siam, Ao Prao paplūdimiai, baidarės po Klong Chao upę, 500 metų medžiai važiuojant link Secret krioklio, atokus paplūdimys netoli Soneva Kiri Resort (iš čia matosi kita sala), Chaiyo restoranėlis, kokosiniai ledai „Ice cream Shope“, Khao Rearub uolos (laivo formos), Ao Salad apžvalgos aikštelė iš bokšto su varpu, netoli Big Budha, Fisherman Hut restoranas, Ra Baen Mai restoranas, Bartist, Tawan, Jah Toom, Sunset barai, Sabai dog, Nam Leuk šventykla, priplauka prie Shantaa Resort (čia vietiniai renkasi palydėti saulės).”

Iš Koh Kood galima nuplaukti iki nepažinto perlo Tailando salų karūnoje – [Ko Maak](#). Britų leidinys „The Sunday Time“ Ko Maak paplūdimius įtraukė į gražiausių pasaulyje TOP 10 sąrašą. Beveik visa sala priklauso vienam kokosų baronui (kokosai čia plačiai auginami, o turizmas vietiniams yra daugiau kaip pomėgis, o ne rimtas užsiėmimas). Aplink yra kelios dar mažesnės salos, į kurias nuplukdys vietiniai savo „long tail“ valtimis. Kaip iš Koh Kood pasiekti Ko Maak – keltų tvarkaraščiai [čia](#) ir [čia](#). Kur kas didesnė ir labiau turistinė yra netoliese esanti [Ko Chang](#) sala. Jau dabar galiu pasakyti, kad pirmas dienas praleidę Koh Kood nutarėme niekur daugiau neplaukti, – likti čia, mėgautis grožiu ir ramiu poilsio laiku. Mums buvimas Koh Koode taip patiko, kad nenorėjome jokių eksperimentų.

[Vietos](#), kur Koh Kood saloje yra bankomatai. [Vietos](#), kur galima atsiskaityti kortele (mums neteko išsitraukti kortelės (net viešbučiuose karaliauja grynijai), – geriausia turėti grynuosius; eurus saloje keitėmės į batus: kursas ne toks ir blogas, tad nesibaiminkite). [Atsakymai](#) į dažniausiai užduodamus klausimus apie Koh Kood.

Lapkričio 4 d. apie pietus buvome „Cabana Resort Koh Kood“. Oras lepino, tad maudėmės ir mėgavomės pirmuoju tingiu pasibuvimu paplūdimyje. Popiet nukeliavome iki šventyklos, kurią matėme pravažiuodami, – viskas buvo uždaryta. Mus lydėjo smalsios Koh Kood šunų ir vietinių tajų akys – keliu ten vaikščiojančių nebuvo, tik lekiantys motoroleriais. Nesunku buvo suprasti, kad mes čia pirmą dieną. Tokie įsitempę ir kažko ieškantys. Vakarop susiradome gana naują „supermarketą“ – „Goods Market“. Kol gyvenome „Cabanoje“, ten būdavome dažni svečiai. Visai šalia sekdami rodykle nukeliavome iki „Shantaa resort“, – čia radome fantastiško grožio restoranėlį, kuriame vėliau ne kartą lankėmės ir Jums nuoširdžiai rekomenduojame. Žemiau pasakosiu daugiau, kaip mes leidome laiką Koh Koode, ką verta daryti, ko ne, tad turėsite pilnutinį mūsų atostogų ir salos vaizdą. Jei pasitikite Musės skoniui, naudokite savoms atostogoms!

Lapkričio 5 d., sekmadienis. Koh Kood sala.

Nebus sunku atspėti, ką šiandien veikėme, – tinginystės nugalėti niekaip neatsiplėšėme nuo gultų ir vandens. Pačiame paplūdimyje tajietės darė masažus, – pasinaudojome jų paslaugomis. Sunku įsivaizduoti didesnį malonumą: smaragdinis vanduo už kelių metrų, švelnus vėjelis ir kažkur sklandantis kūnas. Apie jokių rimtesnį judėjimą nebuvo nei minčių, – skaitėme, bendravome, tylėjome, skaniai valgėme, gurkšnojome kokosų sultis. Kaip matome iš nuotraukų, žmonių buvo tiek mažai, kad kartais akimis net imdavome jų ieškoti. Buvo lapkritis, – oras lepino: apie 30 laipsnių šilumos, vienas kitas debesėlis danguje. Vandens temperatūra ne kažin kiek skyrėsi nuo oro. Tą dieną atrodė, kad taip ilsėtis galėtume ištisomis savaitėmis.

Lapkričio 6 d., pirmadienis. Koh Kood sala.

Nusprendėme, kad metas pajudėti. Motorolerius išsinuomavome labai paprastai tame pačiame „Goods Market“. Teko palikti vieną pasą – kaina parai 300 BHT/motoroleris. Mes ėmėme tris. Susikalbėti su parduotuvės pardavėja, kuri atstovauja nuomuotojus, neįmanoma, bet vis tiek tie motoroleriai atsirado laiku ir vietoje. O tai svarbiausia.

Vyrai man pravedė trumpą instruktažą, – kaip įsibėgėti, kaip stabdyti. 2 min vizualūs mokymai. Teko praktikuotis važiuojant. Eisme, taip sakant. Mačiau, kad tajietės vairuoja, net vaikus ir šunis veža, – buvau tikra, kad ir aš sugebėsiu. Tiesą sakant, vieniša turistė vairavo vos viena kita, dažniausiai sėdėdavo įsikubusios vyrukams į šonus, – jei matai, kad galva pakelta ir moteriškė dairosi, suprask, važinėja ne pirmą dieną. Šalmą dėl šventos ramybės užsimaukšlinau: buvo gražios spalvos ir kažkuriuo momentu pajutau, kad nulėkti nuo tos transporto priemonės gana lengva. To niekam nesakiau. Įsikibau tvirčiau dar ir dėl to, kad vieną akimirką motoroleris vos neišlėkė į

kelią be manęs...Mintyse nusistebėjau savo drąsa ir šypsodamasi bičiuliams pajudėjau į bendrą eismą (mačiau, kad per veidrodėlį jie stebi mano gebėjimus vairuoti, – negalėjau nuvilti:)). Kol judėjome tiesia trajektorija, viskas vyko sklandžiai, bet tie nelemti sustojimai prie sankryžų, įsipaišymai į posūkį...Smagumėlis! Labiausia, žinoma, mane lenkiantiems tajams:) Pirmą vairavimo dieną karštis pylė mane ne dėl lauko temperatūros, patikėkit:) Ypač, kai posūkyje atsiduri ne toje kelio juostoje! Beje, vairavimas čia vyksta kaip Anglijoje, – tad kaip mantrą sau kartojau „kairė ranka turi būti prilipusi prie kelkraščio“...Tai buvo antrasis mano važiavimas motoroleriais, – prieš tai teko pavairuoti Kuboje...maždaug prieš devynerius metus! Praktika, sakyčiau, abejotina, bet vis tiek norėjosi padaryti tai, kas išeina iš mano mėgiamų saugumo ribų, bent čia, toli nuo namų. Žinojau, kad reikia būti atsargiai. Stengiausi! Blogiausia, kai po dienos kitos pajauti tą malonumą vairuoti, leistis nuo stačių kalnų, – tada ir gazuoji labiau, ir atidumo mažiau. Pavojingiausias laikas, tad bandžiau užgimusį polėkį „paspausti“ sukontroliuoti.

Taigi, važiuoju tokia susikaupus ir...ką matau! Ogi, mano bičiuliai prie policininko! Pirmi metrai, ir še tau, – policija! Sustojau atokiau, – galvojau, gal bent manęs nelies. Juk dar ir su šalmu esu (tajų vietoje, kaip tik tokias vairuotojas ir stebėčiau). Matau, kad mano draugai bando susikalbėti su miniatiūriniu policininku, – visi gestikuliuoja, šypsosi, kažką linksmai kiekvienas savo kalba šneka. Pasirodo, jie sustojo paklausti, kur...degalinė:) Na, rado tinkamiausią salos asmenį:) Ypač žinant, kad mes nei vienas neturime teisės vairuoti, nes lietuviškos teisės Tailande negalioja. Nežinau, kaip kitose Tailando vietose, bet Koh Koode supratimas apie tai, kas galima, o kas ne, yra kiek kitoks. Taip sakant, palankesnis mums:) Policininkas Sinkas šoka ant motorolerio ir palydi iki degalinės, – jokio susidomėjimo teisėmis ar šalmais. Tik šypsena per visą veidą. Linkėjimai jam!

Vairuojant reikia būti itin atsargiems, – joks draudimas negalios, o bet kokius transporto priemonės pažeidimus teks atlyginti. Kadangi viskas paremta pasitikėjimo principu, rekomenduoju tuo nepiktnaudžiauti. Mes buvome patekę į netyčinį įvykį, vėliau papasakosiu detaliau, kaip viskas išsisprendė ir kokios pinigų sumos prireikė. Pirmoji mūsų pasivažinėjimo stotelė – „[Peter Pan resort](#)„. Man patiko Koh Koode tai, kad į visų kurortų teritorijas galima laisvai įeiti, – maudytis, nuomuoti kajaką, naudotis masažuotojų paslaugomis ar tiesiog išgerti kokteilį paplūdimio bare. Niekas jūsų neišvarys, – visi šypsosis ir maloniai kvies pasibūti. Šis kurortas gražus, – skoningai įrengtas, labai žalias ir pilnas žydinčių gėlių. Paplūdimyje buvo tuščia, gal du-trys žmonės be mūsų, – bare išgėrėme šaltos kavos ir judėjome toliau. Tiesą sakant, viskas vyko kur kas lėčiau, nei parašiau. Skubėti nėra kur, – per visą salą galima pervažiuoti 40 min, tad „speed down“. Išeidami paklausėme dviviečio numerio kainos, – jei įdomu, 4000 BHT/naktis.

Ta vieta, kur yra Peter Pan kurortas, aplipdyta ir daugiau viešbutukų, – mažų, jaukių. Kadangi lapkričio pradžioje žmonių nebuvo, vietą galima nesunkiai rasti. Iš Peter Pan gatvės sukate kairėn ir randate kelias nedidukes, į turistus orientuotas parduotuvėles, – čia galite tartis dėl nardymo, pirkti reikiamą įrangą, pasimatuoti gražius maudymosi kostiumėlius, kurių kainos vos 10-15 eur. Čia radome ir mažutį Flying Fish kavos bariuką, – susipažinome, padėkojome už pagalbą ir skriejome toliau. Nors važiuojant vėjelis maloniai gaivina, vis tik pamačius tokius stačius nusileidimus nuo kalvų, prakaito lašukai nori nenori kapsi, – vyrams keliskart teko grįžti ant kalno ir drąsinti mane, pamokant stabdyti taip, kad neapsiversčiau su visu motoroleriu...

Salos peizažas nuostabaus grožio, – kalvos, džiunglės, jaukūs užutekiai, upės, įtekančios į jūrą, balto smėlio sankaupos, atskiriančios jūrą ir upę bei pasislepiančios po vandeniu potvynio metu. Visas kelias iš abiejų pusių nusėtas vietiniais restoranėliais, kurie naktį įsižiebia margaspalvėmis šviesomis ir pakvimpa taip gardžiai, kad toms kvapų vilionėms tampa neįmanoma atsispirti. Pakelėse vyksta visa prekyba, – vaisių, daržovių, prieskonių, kasdieninių dalykų namams. Tame pat karštyje, irgi gatvėje, galima nusipirkti kiaušinių, kurių tajai labai daug valgo...Tik jie yra pamirkomi kažkokiam tירpale ir nusidažo, tarkim, rožine spalva. Sugesti nespėja, – viskas sparčiai išperkama. Nemačiau, kad jiems reiktų daug duonos, – manau, tai duoną puikiausiai pakeičiai ryžiai. Sumuštinų rytais tajai nevalgo, bet, jei norisi, visai skaniai paruošia turistams, – su tunu ar vištiena tarp dviejų baltojo batono riekelių. Norėdami įsiteikti, pripurškia majonezo, ko visai nereiktų daryti.

Išsitraukiame žemėlapij ir pasirenkame maudynėms pirmąjį Koh Kood krioklį, kuris vadinasi Klong Chao Water Fall (taip rašo nuorodose tajai). Nėra jis labai didelis, bet ir pati sala nėra didelė. Bet atsigavinti tikrai smagu, – vanduo gaivus. Čia sutikome ir malonią lietuvių porą, kuriuos dar kelis kartus matysime saloje, nors niekad nesitarėme specialiai.

Važiuodami iš krioklio pamatėme pirmą jaukią vietą, stojome ir valgėme. Pataikėme į fantastišką restoranėlį, – maistas kaip kokiam Vilniaus „Telegrafe“, tikrai ne prasčiau, tik kainos, ko gero, dešimtimis kartų mažesnės. Vos vienas staliukas buvo užimtas, – dažnas dalykas, nes žmonių saloje labai mažai. Valgėme gausiai, kitaip

neįmanoma, – viską matysite nuotraukose. Vadinas ta vieta ir jos tikrai nereikia praleisti – „[Ra Beang Mai restaurant](#)“.

Toliau važiuodami ir besidairydami pamatome dar vieną kurortą – „To The Sea...“. Sukame ten, – dar viena graži vieta. Tarytum kūrėjas būtų atsikandęs kasnį salos, – to kąsnio kontūruose yra įsikūrę keli viešbutukai, bet tas „[To The Sea Resort Koh Kood](#)“ atrodo naujausias ir labiausiai išpuoselėtas. Kiek pamenu, kaina ten panaši kaip ir „Peter Pan“. Šį kurortą lengva atsiminti, – į jūrą „nutiestas“ medinis tiltukas, kuris tartum skiria tuos du kurortus. Visur galima eiti ir maudytis, ką mes mielai ir padarėme. Saulė pamažu leidosi, nors karštis vis dar plieskė. Kadangi buvome vieni, garsiai turškėmės ir džiaugiamės visu tuo grožiu. Sala moka nustebinti, – kiek pasuki iš kelio ir vėl kitokie vaizdai. Čia fotografavau didelius akmenis ir kokosus-krituolius, kurių, beje, rinkti negalima ir apie tai nemažai savo profilyje Facebook rašė Mantas.

Važiuojant keliu matėme ir kelias valiutos keityklas (kursas ne itin skiriasi nuo buvusio oro uoste, tad keistis tikrai nėra didelio skirtumo), vaistinę, kelias mokyklas, nuorodą į ligoninę, policiją. Tiek tos salos ir yra. Vakarienei ir vėl rinkomės Shantaa Resort, kuris save paplūdimy linksmai pavadinęs Shantaa Barbara.

Lapkričio 7 d., antradienis. Koh Kood sala.

Šiandien mūsų komanda skyla, – vienam tenka dirbti, tad tyrinėti salą vykstame trise, bent jau iki pietų. Laimei, trise kabarotis ant vieno motorolerio nereikia, – po sėkmingios vakarykštės dienos jaučiuosi tiesiog ypatingų įgūdžių įgavusi moto vairuotoja.

Pusryčiaujam, maudomės (apie tai jau kalbėti neverta, – maudomės (na, ir valgome) kiekvienai menkai progai pasitaikius – rytą, vidurdienį, pavakare ir sutemus. Tamsoje įsigudriname skudurų ant kūno nenaudoti, – nesame išsiaiškinę, kaip ten su tais „galima-negalima“, bet juk mūsų niekas nemato, o žmonių čia ir su žiburium nerasi. Tik krabai naktimis lenda iš smėlio, – tenka žiūrėti po kojomis. Dažnai įsijungiu telefono žibintuvėlį ir stebiu juos, – keisčiausi gyviai, gana nemažu greičiu sugebantys judėti atbulomis. Dydžių yra visokių, bet gigantais nepavadinsi.

Taigi, per pusryčius susižymime, ką norime šiandien pamatyti ir, manau, kokią 10-11 ryto išsijudiname dar vieno krioklio link, nes ten ne tik krioklys, bet ir garsusis daržas, Manto ir Rasos, pakrikštytas „bobos daržu“. Smagu bus palyginti su mūsų daržais:)

Važiuojam gana nauju keliu, – pamažu dingsta žmonės, motoroleriai, suprantam, kad čia nelabai kas ir užsuka. Baigiasi asfaltuotas kelias, matau du turistus, glostančius beglobį ir čia gyvenantį šuniuką. Mano draugai nuvaro per raudoną akmenuotą žvyrkelį, – priekyje matau tik jų nugaras ir džiungles bei tą raudoną stygą žaliai fone, keliu vadinamą. Klausiu jaunos merginos, ar toli iki krioklio, – ji numoja ranka ir sako, na, kokie 4 km. Žmogus esu rimtas, į avantiūras nelinkęs, nesu dar tiek įvaldžiusi savo raudoną transporto priemonę, kad leisčiau sau nepaklausti nepažįstamųjų maždaug taip: „O sakykite, ar sudėtinga nuvažiuoti, ar kelias įveikiamas, ar...“ Mergina juokiasi ir sako, – na, žinoma! Tik dar prideda, – na, yra tokių kalvelių, yra vandens išvagotų ruožų, nėra tas kelias toks jau lygus, bet tikrai įveikiamas! Vėliau, jau važiuodama, supratau, kodėl ji taip sakė, – jei aš sėdėčiau kam nors už nugaros ir dairytis į džiungles be jokios atsakomybės ir man tas kelias pasirodytų būtent toks:) Na, galvoju, bandom. Apsidairau, – pagalbos jokios. Tuščia. Kol mąstau, ir ta porėlė, pamojavusi man, nurūksta, o šuo beglobis beviltiškai juos vejasi. Tylu nėra. Džiunglių apsupty tylu nebūna, – cikados žviegia taip, kad, rodos, ausų būgneliai plyš. Bet taip jau kelinta diena, tad pamažu prie to garso pripranti. Prieky irgi nematau nieko. Tas raudonas takas tebėra, – imuosi jo. Patogiai įsitaisau, bet vis tiek pajaučiu, kad važiuoju žvyrkeliu. Ačiū mano [Pilates LT](#) studijai ir treneriui Laurynui, kuris nemenką dėmesį per treniruotes skiria pusiausvyros pratimams, – čia juos bandau atkartoti. Akmenukai iš šonus skraido, o aš bandau išsilaikyti „balne“. Motoroleris svyruoja krypuoja, drąsiai bando tą mano išlavintą pusiausvyrą, kartais tenka ir kojomis iš šonų pasimakuoti, bet, svarbiausia, judu pirmyn. Aiškiai suvokiu vieną svarbų dalyką, – negalima sustoti ir stabdyti. Nes tada tai tikrai slysiu šonu kaip kokiam Bondo filme:) Kai imuosi važiuoti be stabdžių ir be baimės, kažkaip tas motoroleris pats ima ir važiuoja, tarytum, suprasdamas, kad sustoti su tokia vairuotoja reiškia garantuotai drėbtis ant šono ir susižaloti dailius raudonus šonus. Su tokiom mintim, tik kiekvienas apie savo šonus, varom toliau, kol...privažiuojam keistą vietą, – sustoju, matau, kad nematau kelio, nes jis sugeba kažkur žemai dingti...Tas žemai – tai labai žemai ir dar apačioje, lyg to nuolydžio būtų maža, yra suktas posūkis. Nesu didelė jų gerbėja. Stoviu vidury džiunglių viena (su cikadom ir velniai žino kuo toje neišbrendamoje lapijoje), matau ant palmių augančius bananus, akimis seku lijanas apraizgiusias haki spalvos nepažįstamų man

medžių kamienus (pabaigos nematyti)... Stebiu aplinką ir mąstau. Kol taip mąstau, grįžta draugai, – jie tokių išlikimo problemų nesprenžia. Klausia, ko stoviu. Atsakau, kaip atsakytų normalus „subaimis“ žmogus, – o kaip pasiekti tą apatinę žvyrkelio dalį, nenusisukus sprando ir neištaškus dalimis šiuo metu man tokio svetimo motorolerio... Laimei, draugai pasirodė ne beširdžiai, o dar ir sportiški, – nuvažiavo apačion, paliko motorolerį, grįžo ir nuvažiavo su maniškiumi. Apačia ir posūkis, pasirodė, ne tokie ir baisūs, ypač, kai eini savom kojom ir stipriai įsikabinęs žemės pagrindą. Sėdu ir važiuojam toliau, – dabar jau manęs draugai nepalieka. Bet aš pagaunu „kampą“, kaip ant nelygios dangos reikia elgtis, nors mano motoroleris, praradęs viltį, savarankiškai imasi iniciatyvos ir mes tom upės vagom varom kaip pašėlę, kol pamatom rodyklę „Waterfall“. Žmonių ir vėl nėra. Bobutės suręsta pastogė motoroleriams tuščia, – man pavyksta prisiparkuoti jos nenugriovus. Valio. Trise be valties ir be šuns leidžiamės akmenuotais laiptais ir pasilaikydami virvėmis iki krioklio, – maivomės, fotografuojamės. Gražu ten. Maudytis tingim. Pakvailiojam, kopiam atgal. O ten mūsų laukia visai ne bobutės, o dvi mielos moteriškės, – reikia, pavalgydins (valgėm čia kitąkart, dabar tik vaisiai ir šalti gėrimai), reikia, iš Nescafe kavos popieriukų rankinuką ir piniginę pagamins (Louis Vuitton styliuje), reikia ananasą ar papają darže nuskins, išdoros (čia kaip pas mamą pomidorą iš šiltnamio gauti). Žodžiu, užsisakom vaisių ir žengiam tuo daržu pasigrožėti. Augina „bobutės“ daugmaž tradicinius dalykus, – salotas, citrinas, bananus, papajas, ananasus, vištas:) Dar didelėse talpose augina šamus, – priėjus įmeskite kokį lapelį, tik tada juos pamatysite. Ten labai įdomu pasivaikščioti, neveltui mes pas jas grįžom po kelių dienų. Bet drėgmė ir karštis ten oje oje... Nes aukštai, džiunglių apsupty. Vis tiek labai gerai ten. Taip sakyčiau „cool“.

Viską apžiūrėję, sukam atgal, pakeliui pastebim nuorodą – [500 m amžiaus medis](#). Kiti sako, kad jam 200 metų:) Interpretacijos:) Atrodytu, ar mes medžių nematę, ar ką... Bet tokio medžio aš tikrai nebuvau mačiusi, – ta salos šimtmečių šiluma ir drėgmė užaugino tikrą monstrą. Efektinga vienžo. Sunku aprašyti, – pamatyti reikia. Kaip iš filmo „Žiedų valdovas“.

Grįžti į Cabaną pasiimti mūsų dirbančiojo kolegos nutariam prasukdami pro Manto ir Rasos namos bei jų įkurtą „[Sabai Dogs](#)“ beglobių šuniukų prieglaudą. Labai jie gražioje vietoje, atokiau nuo turistų smalsių akių (tik ne nuo mūsų), džiunglėse... Lietuvaičių namie neradom, bet šunų buvom aploti. Jau norėjom judėti, kai prie mūsų privažiavo toks rožinis motoroleris, vežantis ne merginą, o liekną, budistų vienuolį primenantį vyruką. Vienuoliu jis nebuvo, – pakalbino mus lietuviškai. Juokingas toks žmogelis, atvykęs iš Vilniaus su bilietu į vieną pusę. Supratom, kad padeda Mantui su šuniukais, sutiktų dirbti ir kitą darbą, nes planų neturi. Lietuvoje šalta, nemato reikalo grįžti. Vienas iš tų žmonių, kuris kalba rimtu veidu, bet nuolat norisi iš jo juoktis. Kažkuo man priminė aktorių Giedrį Savicką. Žmogus rimtas, rimtus darbus daro, o juokas ima, nors tu ką. Pavydžiu rožiniam lietuvičiui to atsipalaidavimo, – sutiksime jį dar ne kartą Koh Koode, nes jo sunku nepastebėti su tuo iš Rasos skolintu motoroleriu. Tajai nesieja spalvų su lytimi, – jiems visai nėra motais, kaip tu važinėji, kokiais tu rūbais vilki.

Skriejam toliau. Vairuoti lengva, nes kelias lygus lygutėlis. Cabanoje maudomės, imam ketvirtą komandos narį ir lekiam atgal iki [Fisherman Hut](#) žuvies restorano. Vieta nuostabų nuostabiausia, – čia buvo tik pirmasis kartas. Valgėm gausiai ir skaniai, – matysite nuotraukose. Žuvis tiesiog tobula! Godžiai gėrėme šaltas kokosų sultys iš kokosų, gramdėme jų minkštą ir sultingą vidų, vyrai rinkdavosi tai vieną, tai kitą iš vietinių alų – abu skanūs, ypač tokiomis karštomis dienomis. Pripratome prie nuolat drėgno kūno, purvinų batų, neplautos bei kasdien „nefenuojamos“ galvos, „kleckų“ nuo skanaus maisto ant plonų palaidinių ir, žinoma, tobuliausios atsipalaidavusio žmogaus būsenos. Šitas paskutinis punktas pats maloniausias, nors ir ant kitų nespjaunu. Pedantė purvinais batais. Ir tokia laiminga.

Fisherman Hut susitinkame Mantą, papplepam. Tada prisimenam, kad reikia pakeisti vieną motorolerį dėl super „plikos“ padangos. Keitimas tampa ilgu procesu, kaip paaiškėja, beviltišku. Tajai mūsų prašymo nesupranta, nes pas juos daugmaž visi motoroleriai tokiomis padangomis:) Kai lyja, nėra labai jauku važiuoti, bet tada bandai atsargiau. Kaip tik gavome kelis lašus lietaus besiaiškindami dėl to pakeitimo. Mūsų atkaklūs vyrukai atranda kitą nuomotoją, su kuriuos sutaria imti naujus motorolerius visai kitai savaitei po 250 BHT dienai. Kol vyrai reikalus tvarko, atrandam dar kelias gražias vietas ir vietinių gyvenamus namelius ant polių toliau nuo turistų akių. Miela senyvo amžiaus moteriškė valo tinklus ir nedrąsiai šypsosi į foto aparatą. Dėkoju jai už tą šypseną ir keliauju savais keliais... Suteksta. Vėl maudomės. Vėl keliaujam į Shantaa ilgos vakarienės. Nusprendžiam valgyti mažiau. Nesigauna.

Lapkričio 8 d., trečiadienis. Koh Kood sala.

Pusryčiaujam savo Cabanoje, niekur neskubam. Oras fantastiškas kaip ir kasdien, – nesunku priprasti. Po ilgų pusryčių, ryto maudynių sėdam ant motorolerių ir lekiam ieškoti viešbučio antrajai atostogų daliai. Nusprendėm važiuoti į salos apatinę dalį (jei jau žiūrėti į žemėlapi): kavinukės nyksta, žmonių mažėja, džunglės vešlėja, reljefas tampa vis labiau kalnuotas, tad važiavimas motoroleriais įgauna papildomų spalvų. Bent jau man:) Grožis ir adrenalinas – nemaniau, kad tai toks geras derinys. Mantas su Rasa žemėlapyje buvo pažymėję tokia vietą – [Relax House](#), sakydami, kad ten super gera žuvis. Dar nebuvo spėję praalkti, tad užsisakėm tik šaltų gėrimų. Kas smoothie (trintas vaisių kokteilis), kas alaus. Kai vienas iš mūsų paragauja citrinos sulčių, natūraliai suraukia veidą ir demonstruoja keistą mimiką, – nesu mačiusi linksmiau besijuokiančių žmonių iš tokios paprastos situacijos, kaip tą rytą kvatojo namų restoranėlio savininkai, – mažutė miela moterytė ir simpatiškas, smulkaus sudėjimo diedukas. Prisijungėm pasijuokti tiesiog šiaip, – smagi akimirka, nors neįvyko nieko tokio, kas turėtų taip pralinksinti. Tajai turi šią savybę, – džiaugtis paprastais dalykais. Atsimojavę bei pasijuokę judėjome toliau. Smėlėtu keliuku nudardėjome iki [Sunshine Resort](#). Labai nuošali vieta, iš pirmo žvilgsnio gal būtų ir visai nieko, – tvarkinga, daug gėlių, ant jūros kranto, į jūrą įteka nuo kalvelės akmenimis atbėgantis upeliukas, bet tas pataikavimas svečių iš Rusijos skoniui mus greitai atbaido. Informaciniai užrašai irgi tik rusiški, visokie spalvoti keramikiniai žmogeliukai visiškai čia netinka... Apžiūrėjome paplūdimį, žmonių tuo metu beveik nebuvo, – net ir ta ramuma nesužavėjo. Jei įdomu, namelio su vaizdu į sodą kaina dviems 1450 BHT parai.

Pasiekiam žvejų kaimelį [Ao Yai](#). Nameliai ant vandens, kavinukės, spalvoti laivai, pilni žuvis. Labai gyva vieta ir labai įdomi, – sunku įsivaizduoti, kad galima pamatyti vietinių gyvenimą iš arčiau. Atviri nameliukai sujungti suklypusiais mediniais tilteliais, beždžionės vietoj šuniukų, vaikai, miegantys kur pakliuvo ir kaip pakliuvo, moterytės, pardavinėjančios rankų darbo muiliukus, garsiai šūkaujantys žvejai ir jų apkūnios žmonos... Tai viena įdomiausių vietų saloje. Paskirkite bent valandą. Ten prisėdome žuvis restorane [Noochi seafood](#) su vaizdu į upę. Matosi, kad šiai vietai reklamos nereikia, – restoranėlis buvo pilnutėlis. Mums atsilaisvino staliukas prie vandens, – vaizdas į aukščiausią salos kalvą Kgao Kao Chom (280 m) buvo nuostabus. Valgėm sriubą, jūros gėrybes ir žuvį, – tą, kuri buvo tądien pagauta. Buvo labai skanu, bet ir nepigu, – porai apie 25 eur.

Po sočių pietų, tvoskiant negailestingai saulei, su vėjeliu lėkėm toliau. Kartais labai naudinga nuo visų atsilikti, – važinėju grožėdamasi, dairausi, vis sustoju fotografuoti. Taip romantiškai vairuojant į kelią prieš pat mane išsoko...beždžionėlė. Ji spiegė taip, jog atrodė sprogs ausų būgneliai, – aš jos kiek išsigandau. Tikiu, ir ji manęs. Kai nubėgo, pilna įspūdžių važiauju toliau. Įsivaizduokit, kaip tokių vaizdų pavydėjau pati sau.

Susitinku saviškius, – stabtelim prie mokyklos, apžiūrime šalia esančią šventyklą ant kalvos ir sukam į [Koh Kood Neverland Beach Resort](#) – nuo plento keliukas ne pats geriausias, bet įveikiamas. Smėliu per džungles. Motorolerius paliekam specialiai tam įrengtoje stoginėje ir savom kojom žingsniuojam paplūdimio link: dar viena atoki vieta, bet jausmas ir vaizdas tūkstančius kartų malonesnis, nei neseniai aplankytame Sunshine. Nameliukai maži, vizualiai labai asketiški, ant jūros kranto veikia bariukas, kuriame miela tajė ruošia fantastiškus vaisių ir visokius kitokius kokteilius. Ant vienos iš palmių sūpuojasi sūpynės, dar vienos įrengtos tiesiog jūroje. Paplūdimys privatus, jaukus, bet ne toks ir mažas – pasivaikščiojimams užtenka. Maudomės, geriam kokteilius...Čia matome tik dvi poilsiautojų poras ir karts nuo karto atvažiuojančius kitus salos keliautojus, po palmėmis slampinėja višta su viščiukais, ant batuto šokinėja nuostabaus grožio tajų mažyliai – mergaitė ir berniukas, o aplink juos zuja kokie 5-6 šunys; vietinės moterytės karmo gyvatvores ir renka nuvytusius žiedus; karts nuo karto pasigirsta duslus garsas – nukrenta vienas kitas kokosas... Į jūrą įteka upė, – ta vieta ypatingai graži. Čia yra ir vienas vietinių žmonių namas ant polių. Kaip sužinojome vėliau, iš čia nesunku nukeliauti iki kitų poilsio namų, nors per džunglių tankmę nieko nesimato ir rodosi, kas esi vienas visame pasaulyje. Idilė, ne kitaip. Mintyse jau kuriam planą, kaip mums čia likti – nieko geresnio kol kas Koh Koode nematėm. Ši vieta atitiko mūsų norus – atoku, nepaprastai gražu, žmonių beveik nėra, aptarnavimas draugiškas, kokteiliai, net kava – nuostabūs. Keliaujam į registratūrą, sužinom kainas, apžiūrime namelius ir sutariam, kad nuo sekančios dienos mes čia apsigyvename!

Kadangi dar turime laiko, važiuojam iki [Montana Resort](#), – tiesiog iš smalsumo, nes jau kaip ir pasirinkome vietą, kur rytoj persikelsime. Montana dar atokesnė, kelias iki jos itin vargas ir su motoroleriu pasiekti – nemenkas iššūkis ir vargas. Viešbutis neturi savo paplūdimio, – tenka aplūžusiu tiltuku keliauti į priklausantį kitam viešbučiui. Vieta lyg ir graži, paplūdimys ilgas, smėlis baltas, bet, kaip girdėjome, čia būna daug rusakalbių, kurie mėgsta audringus vakarėlius. Montanai varžytis su mūsų jau pasirinktu Neverlandu nebuvo jokių šansų, nors, reikia pripažinti, ši vieta saulei leidžiantis atrodė išties magiška.

Koh Kood'e vietiniai labai draugiški, – visada šypsosi, tik keista, kad beveik niekas nekalba angliškai, – jei norite, kad Jus suprastų, savo pageidavimus išsakykite atskirais žodžiais, ne sakiniiais, kirčiuokite paskutinį skiemenį, dar pajunkite gestų kalbą ir įjunkite šypseną. Tikėtina, kad Jums pasiseks susikalbėti. Geriausiai angliškai kalbėjo vasininkė ir „Fisherman Hut“ barmenas...Beveik visi vietiniai yra puikiai įvaldę motorolerius, – moterys vežioja visokio amžiaus vaikus, dažnai tarp kojų sėdi šuniukas. Prasilenkiant šypsosi, kartais linkteli. Į parduotuvėles eikite palikę batus už durų, dėkokite tajams sudėję rankas ties krūtine, kuo aukščiau rankas kelsite, o galvą leisite, – tuo didesnę pagarbą žmogui išreikšite, tik nereikia persistengti. Suglaustas rankas virš galvos keliama tik atiduodant pagarbą karaliui. Būkite draugiški, nuolankūs ir tajai jums atsakys tuo pačiu. Salą būtinai apkeliaukite, nebijokite motorolerių, – be jų tikrai neišsiversite. Galima samdytis taksi, bet bus brangu ir nepatogu. Tarkim, atveš prie krioklio, paliks ten trims valandoms, o, iš tiesų, veikti ten yra ką vos valandai...Su motoroleriu būsite nepriklausomi. Mes važinėjome su šalmais, – vietiniai jų nenaudoja. Policija labai atlaidžiai žiūri, bet, žinoma, saugotis reikia, nes negalioja nei mūsų teisės, nei, logiška, draudimas. Sala labai graži – tikras rojaus kampelis: daug didelių, spalvotų drugių, keli kriokliai, sodrios džiunglės, palmės visur kur akys mato, įspūdingo dydžio bambukai, beždžionės, cikados, driežiukai, šuniukai, balto smėlio paplūdimiai, tobulas maistas ir besišypsantys žmonės. Būkite viskam atviri ir gausite tokią pat grąžą. Tiesa, uodai kanda ir skaudžiai, – Shantaa restorane kartu su menu gaunate purškiklį nuo uodų (jų yra parduotuvėse, naudokite).

Vakare vėl keliamas į Shantaa restoraną, vėl mėgaujamės fantastiškais patiekalais ir laukiame rytdienos.

Lapkričio 9 d., ketvirtadienis. Koh Kood sala.

Labai neliūdėdami atsisveikiname su Cabana Resort, padėkojam mielos moterytėms, kurios mus aptarnavo, susikraunam kuprines ant motorolerių ir vykstame į Neverland Beach resort. Ten susipažįstame su Tontanu, viešbučio siela, – registruojamės, išsirenkam namelius (ten yra vienas tiesiog ant jūros kranto: kaina dviems 2500 BHT/parai – pagunda buvo, bet nutarėme neišlaidauti, nes vis tiek čia viskas labai šalia). Visa diena skirta poilsiui paplūdimyje, – negalime atsidžiaugti ta vienatve ir supančiu grožiu. Iš vandens mus irgi sunku išviloti. Susipažįstame su kanadiečių ir vokiečių poromis, – kol kas mūsų čia tik tiek, 8 žmonės ir, ko gero, tiek pat ar net daugiau personalo. Atmosfera tobula, – neįsivaizduoju, ar galima rasti labiau poilsiui sukurtą vietą. Vakarieniaujame vietoje, – maistas skanus ir pigus. Vakarinis kokteilis degustuojame Koh Kood Beach bariuke ant jūros kranto, kuris veikia iki 22:00. Viskas Koh Kood vyksta iki 22:00 – po to einama ilsėtis, o diena daugumai prasideda 6:00 ryto...Ankstyvas prabudimas greit tampa įpročiu ir poilsiautojams, ne tik vietiniams.

Lapkričio 10 d., penktadienis. Koh Kood sala.

Tinginytės fiestą tęsiame. Kai jau šiek tiek „pavargstame“ nuo saulės ir smaragdinio vandens, sėdame ant motorolerių ir nukeliam iki keistos vietos Koh Koode, vadinamos [Khae Rearub](#), – laivų primenančių uolų. Tikrai ne ta vieta, kurią „būtina“ pamatyti, bet laiko praleidimui – kodėl ne. Juolab, kad pakeliui galima sustoti prie kaučiukmedžių giraitės ir pažiūrėti tą keistą procesą, kai iš medžių yra surenkamas kaučiukas. Dar smagesnė dalis yra apsilankymas [Chaiyo restaurant](#) su lietuvišku pasveikinimu ir Lietuvos vėliavėle (Manto ir Rasos dėka ši vieta tapo tikra lietuvių ambasada Koh Koode) – na, interjeras restorano, švelniai tariant, neprimins, bet jis ir yra vienas žaviausių momentų. Tarytum kokioje Jamaikoje. Suklypęs nameliukas ant polių, nes apačioje kažkokia ne itin kvepianti bala, staliukai sustatyti ant bet kaip sukaltų lentų, rizika su kėdės koja įsmegti yra gana didelė, nors į vandenį, norisi tikėti, neįkrisite (garantuoti negaliu). Šefo virtuvė primena ypatingai sumaišytą jovalą, kur tik vienas žmogus ten gali kažką rasti, – ne mūsų reikalas, ypač, kai tas šefas (tiksliau, šefė) pateikia šimto žąsų vertus patiekalus. Čia galima važiuoti kasdien, – kainos juokingai mažos, o maistas tobulai skanus. Mes tapome dažniais svečiais šiuoje vietoje ir ragaudavome viską iš eilės – pad thai ar fried rice su jūros gėrybėmis, tom yum sriubą, kokoso sriubą, krevetes-gigantes ir, žinoma, mangus su limpančiais ryžiais ir saldžiu kokoso pieno padažiuku. Vien prisiminus ir rašant kaupiasi seilės, – viena iš tų TOP vietų Koh Kood saloje.

Kiek pasiganę, grįžtame į savo rojaus kampelį, vėl maudomės (kaip neoriginalu!), vėl mėgaujamės spalvingais Maj Taj kokteiliais ir leidžiam saulei nusileist ne vienuoje...Saulėlydžiais čia mėgaujasi ir kokie 5-6 vietiniai šunėkai: pradžioje vienas kitą pagainioja, pakandžioja, o po to visi krūvon sukrenta ir tykiai stebi, kaip saulė lėtai leidžiasi. Tuo pačiu metu iš smėlio pradeda lįsti ir savo gyvenimą gyventi pradeda krabai krabiukai. Bijoti jų nereikia, o stebėti labai įdomu. Vis klausiam savęs, – ar tai realybė...

Lapkričio 11 d., šeštadienis. Koh Kood sala.

Šiandien mūsų laukia šventė, nors taip čia galima sakyti apie kiekvieną dieną. Į Tailandą atkeliavome, žinodami, kad švęsime rimto žmogaus rimtą jubiliejų. Nors prasidėjo viskas, žinoma, visai nerimtai. Rytą prie pusryčių jubiliatą pasitikome mes, lietuvaičiai, kanadiečių, vokiečių poros ir neseniai atvykusių dviejų vyrų pora, berods, irgi iš Vokietijos. Šventės kaltininkui tajai padengė stalą su staltiese, ko gero, geriausia, ką tuo metu galima buvo rasti Neverlande, mano bičiuliai priskynė gėlių puokštę iš džiuuglių, iš kažkur rado iš rankšluosčio išlankstytą kaklaraistį, kuris labai tiko tokia proga. Jubiliatas buvo papuoštas, visi spaudė rankas, glėbiasčiavosi, dainavo HAAAPYYY BIRTHDAYYYYY ir daug šypsojosi. Rytinis pasveikinimas gavosi improvizuotas, tarp mažai pažįstamų, bet nuoširdžių žmonių. Vaikai iš Lietuvos siuntė video sveikinimus, kas irgi labai džiugino.

Su Tontanu sutarėm dėl džipo paslaugų vakare, – planavome, kad vakarinę gimtadienio dalį švęsime su skaniausia Koh Kood žuvimi ir gyva muzika „Fisherman Hut“ bare, tad reikėjo mus nuvežti-parvežti. Viską sutarėm akimirksniu, beliko ramiausiai laukti vakaro.

Diena nusimatė karšta ir šviesi, kaip visuomet...Tad po ilgų ilgų pusryčių visi nusiridenome iki paplūdimio, kur sukritom į vaiskų žydrą vandenį, – vandens lygis ženkliai pakilo, nes pusryčiai vis tik buvo sotūs:) Kai pabosdavo Fried rice, griebdavome amerikietišką blynėlį, tiksliau, milžinišką storą blyną su ananasais...Kaip supratote, šiandien visą dieną maudėmės gamtos glamonėse, plaukiojom su kanoja, visaip kitaip mėgavomės buvimu tokioje ypatingoje vietoje.

„Fisherman Hut“ pasiekėme atviru džipu jau visai sutemus (temsta čia anksti, apie 18:00-19:00), – teko gerai įsikibti, nes vairuotojas pasirodė tikras adrenalino fanatikas, – skrodėm Koh Kood kalvas tokiu greičiu, kad ojoj. Buvo smagu. Barą radome pilnutėlį, bet mums staliukas atsirado – be mūsų gimtadienį dar šventė didelė danų kompanija, šalia ošė gausi šeimyna iš Indijos, o ir šiaip žmonės smagiai leido laiką, skaniai ir daug valgė, garsiai bendravo, – vynas ir emocijos liejosi laisvai. Kur jei ne čia, atokioje ir ramioje vietoje be akropolių, dizaineriško interjero barų, turistų su grandinėm ir jų damų su smailiais aukštakulniais bei aptemptais tigriniais sijonais, gali pasijausti kaip namie, tik tarp gamtos ir žmonių, kurių nepažįsti, bet kurie čia atvyko ieškodami to paties, – ramybės (prie cikadų galima priprasti) ir tikrumo...Prie mikrofono sėdo tatuiruotas ir senokai nesiskutęs dainininkas olandas su rūkstančia cigarete, – geru balsu jis nepasižymėjo, grojo irgi daugmaž taip, kaip kadaise mokyklos išleistuvėse, bet muzikinis skonis abejonių nekėlė, o pastangas skambėti „rokavai“ įvertino viso baro svečiai, kaskart prisijungdami ir bandydami išdainuoti „Smoke on the water“ kartu su visu Fisherman Hut band'u – čia viskas buvo taip tikra, kad ta „crazy“ atmosfera tiesiog maloniai „vežė“. Smagiausia dalis buvo ta, kad mus aptarnavo....lietuvaitis nuo rožinio motorolerio, mūsų sutiktas prie Sabai Dogs. Mat, jis nusprendė šiandien padirbėti čia, – o kodėl ne? Buvo žiauriai juokinga, nes apie meniu jis išmanė dar mažiau, nei mes patys. Laimei, daug ką jau buvome išbandę, o žuvį buvo galima pasirinkti tiesiog bakstelint pirštu, – visas kepė folijoje pagal vienodą receptą: kaitri ugnis, druska, pipirai, svogūniukai...Baro savininkas liepė mūsų barmeniui pavaišinti mus keistokais vietiniais gėrimais, – neatsisakėme, žinoma. Kokteiliai, nuoširdus, gerklinis dainavimas kartu su visais esančiais bare, palingavimai, audringi plojimai, – atmosfera bare kaito...Ir vėl skambėjo Happy Birthday mergaitė iš Danijos ir mūsų vyrui iš Lietuvos. Ta mergaičiukė atnešė didelį gabalą šokoladinio torto su žvakute ir pasveikino Saulių. Ir iš kur Koh Koode jie gavo tą tortą???

Praleidome nepaprastai smagų vakarą – tokio gimtadienio nepamirši. Bandėme filmuoti, dalinomės įspūdžiais su savais, siunčiančiais linkėjimus iš tolimos Lietuvos, o jau visai vėlai su patrakėliu vairuotoju skrodėme tamsą per džiuungles į savo namus Koh Koode, – Neverland'ą, kuris, tiesą sakant, toks ir buvo...

Lapkričio 12 d., sekmadienis. Koh Kood sala.

Kadangi atostogų pabaigos šmėkla jau alsavo į nugarą, šiek tiek pabuvę paplūdimyje šokam ant motorolerių ir skriejam į kitą salos galą – ne tik todėl, kad norime pasidžiaugti smagaus vairavimo galimybėmis, bet buvo likusios kelios vietos, kur nebuvome, o ir į Bobos daržą dar kartą norėjosi užsukti.

Bevažiudami užsakame pažiūrėti Khlong Yai Kee krioklio, – ten esame vieni vieni, na, jis šiek tiek atokiau nuo centrinės salos dalies. Man labai patiko, – dideliais akmenimis teko palaipti, kad pamatyti visą krioklio vaizdą. Kiek pamiklinom kojas, vienu metu ten pabraidyti teko.

Pagal Manto ir Rasos pasakojimus bandom susirasti paslaptinę paplūdimį (Secret Beach): ta vieta yra visai šalia [Soneva Kiri](#) kurorto, prabangios, karališkos vietos – bent nuotraukas peržiūrėkite, kainos už parą čia prasideda nuo 1800 eur. Jie apsitvėrę tvoromis, turi savo malūnsparnio nusileidimo aikštelę, savo laivus, plukdančius į žemyną. Čia mėgsta poilsiauti Holivudo žvaigždės. Pasakiškas kurortas pasakiškoje vietoje. Akis paganyti galima ir [šiam video](#). Mes kiek pasiblaškome, kol randame, kaip nusigauti iki to paslaptingo paplūdimio, – braunamės per džungles, vos įžiūrimu keliuku, kuriuo nėra lengva su motorolieriais pravažiuoti, bet mums pasiseka. Kadise čia yra buvęs kurortas, – tai išduoda apgriuvę pastatai. Vieta tikrai graži, – ilgas krantas, kuris dailiai vingiuojasi, kiek toliau matosi nedidelė sala, į kurią turistus atplukdo spalvoti laiveliai, tolumoje ant kalvelių tarp džunglių galima įžiūrėti nedidukus namelius, – gal vėl koks kurortas. Bet čia tikrai nešvaru ir labai apleista, – nuoširdžiai gaila tokios vietos. Norisi pasiraitoti rankoves ir surinkti visas tas krūvas šiukšlių...Ne gyvūnai, – žmonės naikina žemę...Ilgai čia neužsibome, – sutikome vieną už rankučių susikibusią porą, žmogelį besisupantį hamake, o mums išvažiuojant (su motorolieriais buvome įlėkę praktiškai į paplūdimį) atvyko dar viena šeima, – vis tik ši vieta traukia atvykėlius.

Judam bobutės daržo link – važiuojam tuo pačiu raudono žvyro, lietaus vandens išvagotu keliuku, – nėra labai lengva vairuoti, bet užtat nenuobodu. Tas kelias tikrai yra vienas gražiausių Koh Koode. Daugiausia dėl tankių džunglių ir netylančių garsų. Pas mus jau prisimenančias moteriškes praleidžiam valandą ir daugiau, – geriam kokosų sultis, valgom pad thai ir fried rice, stebime visą gamybos procesą (namie netgi pavyko atkartoti, reikėjo tik susirasti kokybišką austrių padažą), susikalbėti nepavyksta, bet viskas ir taip aišku, – gaminama tiesiog priešais mūsų akis. Dėkojam moteriškėms, jaučiam, kad nežinia kada čia grįšim, šiek tiek liūdesėlio atsiranda, bet turime atsisveikinti. Pakeliui visi stojame prie senojo medžio, o tada jau sutariam, kad pamažu judam namų kryptimi. Mūsų planus kiek pakoreguoja vienas gana gerai pasibaigęs nutikimas, – į džungles „pabėga“ vienas mūsų motorolierių ir lyg jam to būtų negana „pilasi“ į storą vienos palmės kamieną. Gerai, kad visi važiuojam labai toli vienas kito nepalikdami. Pamatę, kas nutiko, pirmiausia puolam prie vairuotojo, nuvalom, sutvarkom žaizdas, esam džunglėse, tai kiek neramina, bet turim Betadino (yra pirkti vaistinėse Koh Koode), pleistru, – tai labai praverčia. Turėkite keliaudami. Tada apžiūrim motorolerį, – prekinę išvaizdą gražuolis praradęs, priekinė lempa sudužusi, kiek aplamdytas, bet viską nuvalome, sudėliojame į vietas tai, kas susidėlioja, – matome, kad jam pavyks važiuoti...Tad tiesiu taikymu lekiam pas nuomuotoją, – buvome netoli nuo jo namų. Privažiuojam, išlenda toks mažukas hobitas, kai viską papasakojame, parodome, žmogelis kiek sunerimsta, – ką jis žino, kokio plauko mes piliečiai, ar norėsime atlyginti žalą, juk čia įsijungia žmogiški santykiai – nepadės nei policija, nei draudimas. Tad abi pusės bandome susitarti. Paklausiam plačiapėdžio, mažo ūgio tajo, kiek esame skoloje, – derėtis nesiruošiam, matome, kad ir žmogus neturi tikslo pasipelnėti. Vyrukas kažką pamaigo kalkuliatoriuje ir paprašo maždaug 75 eur (mes manėme, kad be kokių 300 eur neišsiseksime) – sumokam, gaunam naują motorolerį, sutariam, kad išvykdami visus tris paliksime savo viešbutyje, o mažylis juos pasiims (nors mūsų kurortas priešingame salos gale). Dar kartą atsiprašome, pasimojuojame su juo ir visa jo šeima, – važiuojam toliau. Kažkuriuo metu dar tą pačią dieną buvome sutikę tą žmogelį su apgadintu motorolieriu prie „Honda“ serviso, – taigi, viskas tvarkoma čia ir dabar, juk reikia, kad jis vėl atrodytų dailiai ir galėtų uždirbinėti pinigus. Tiesa, Koh Kood motorolieriai nėra labai nauji ir sveiki (aišku, čia kaip pasitaikys) – dauguma apibraižyti, matosi, kad visko nutinka, bet vairuoti tokiems mėgėjams kaip dauguma turistų tikrai tinka. Motociklus saloje galima ant vienos rankos pirštų suskaičiuot, – vienas jų Manto. Tad baikeriškos sielos keliautojams vis tiek teks tenkintis negalingu motorolieriu.

Važiuodami namų kryptimi, vis sustodavome viename kitame kurorte, – tiesiog pavaikščioti, akis paganyti. Galite ir Jūs taip daryti, – smalsaukite kiek norite, nebūsite išvaryti.

Nors buvom nealkani, vis tiek sustojome Chaiyo restorane, kur dar kartą sukirtom skaniausią desertą saloje – mango and sticky rice. Kažkas neatsispyrė pagundai išsėrbti dar vieną didelį dubenį Tom Yum sriubos, – dieviškai skani.

Vakarienę valgėme Neverland'e, o kokteilus ragavome Koh Kood Neverland Beach Bar, – nuolanki ir miela tajė visą vakarą dirbo dėl mūsų keturių.

Naktį pašokau nuo tokio smarkaus lietaus, kokį tik filmuose esu mačiusi – trankėsi visą dangų nušviečiantys žaibai, nuo griaustinio smūgių namelyje tai įsijungdavo, tai išsijungdavo šviesa. Tupėjau susigūžusi kampe prie lovos ir bandžiau prisiminti visas galimas maldas, kol sulaukiau šviesos, tokios audros per visą savo gyvenimą nepamenu – buvo velniškai baisu. Prašvitus tapo kažkaip ramiau, nors žaibai ir griaustiniai vis nesiliovė ir

nesiliové. Apie 8:00 ryto visi 10 poilsiautojų susitikime restoranėlyje pusryčiauti. Iš akių matėsi, kad nemiegojo beveik visi. Upė šalia restorano buvo ištvynusi ir visiškai nežavingos, tamsiai tamsiai rudos spalvos. Varlės jau nekvarkė, o jei ir bandė, lietaus garsas jas užgožė. Mačiau, kad tajai kuo ramiausiai sau gyvena, nesibaimindami nei griautinių, nei žaibų, – supratau, kad tokie lietūs čia visiška norma, ypač lietinguoju sezonu. Šita naktis parodė kitokį Koh Koodą, – jokios romantikos, tik gamta, kuo rimčiausiai pareiškusi, kas čia yra tikrasis šeimininkas. Kaip mums pasakojo vėliau, ne tiek ir mažai žmonių žūva žaibo nutrenkti. Mes atostogaudami apie tai nemąstėme, bet grįžę namo skaitėmi apie audras ir jūroje gruodžio mėn., kai kelias dienas laivai neplaukdavo į žemyną arba plukdydavo vemiančius, besikankinančius žmones. Ir kaip čia kažką suplanuosi, jei turi, tarkim, lėktuvo bilietus?.. Rizikuočiau ten atostogauti ir vėl, – juk viskas priklauso nuo požiūrio. Tereiktų nespėjimą į lėktuvą laikyti nuotykiu, o išleistus pinigus antram bilietui nurašyti į nuostolius. Juk visko kelionėse nesusiplanuosi.

P.S. kokias 4-5 dienas iki išvykimo iš salos, nepamirškite su viešbutuko registratūra suderinti išvykimą, – bilietus atgal į keltą, jei reikia, į autobusą verta įsigyti iš anksto, – mes pirkome per Boonsiri (kaip ir į priekį) ir su jais vėliau pasiekėm Bankoką, išvyko laikas mums idealiai tiko – visą dieną keliavome, o vakare išskridome į Stambulą.

Lapkričio 13 d., pirmadienis. Koh Kood sala.

Kol lijo, ilgai pusryčiavome, – kadangi veikė internetas, skaitinėjome, bendravome ir laukėme, kol lietus baigsis. Apie vidurdienį viskas nurimo, oras buvo šiltas, net ir per lietu temperatūra nesikeitė – visi batai, rūbai, kuriuos džioviname po stogu, buvo kiaurai šlapi.

Šiandien paklausėme Tontano patarimo ir leidomės pėsčiomis per džiungles iki artimiausio žvejų kaimelio, – buvome girdėję, kad pas vietines moterutes ten galima gauti labai skanios sriubos, o ir kelias bus įdomus. Iš viešbučio paplūdimiu sukome kairėn, kai baigėsi paplūdimys, teko kiek bristi, kol pasiekėme krantą ir džiunglių takelį. Mūsų nuostabai, jis buvo asfaltuotas, nes kadaise čia ir buvo vienintelis keliukas pasiekti tą atokų žvejų kaimelį. Kilome slidžiu, vietomis vandens apsemtu taku, nuo kalvų tekėjo upeliai, kojos buvo šlapios šlaputėlės...Kiek pakilus, atsivėre nuostabūs vaizdai, iš aukštai matėme kitus kurortus, kurie nuo mūsų paplūdimio buvo atskirti džiunglėmis. Nors buvo slidu ir batai tikrai nepritaikyti tokiam ėjimui, visas smagumas prasidėjo, kai asfaltas baigėsi ir teko tiesiog briste bristi per permirkusį džiunglių paklotą...Atsirado lengvas baimės jausmas, keliuko jau beveik nesimatė, liko vos jžiūrimas takelis, rankomis skyrėme šakas, lijanas, užmindavome nukritusius kokosus, – kojos su šortais čia visai netiko...Greitinome žingsnį, bet kol kas matėme tik aukštas palmes...Taip beburnodami ant savo kvailumo dėl netinkamos aprangos, vis tik pasiekėme žvejų kaimelį. Dar vienas „a must see“ Koh Koode. Labai archaiškas, labai autentiškas. Mus pasitiko vargani nameliai ant polių, išdžiuvusi upė, – ten, kur dar buvo vandens, suposi viena kita valtis, atviruose namuose moterų skalbė, gamino maistą, o pririštos beždžionės išdykaudamos žviegė. Namelius jungė keliukas, kuriuo vaikštinėjo vištos, šunys ar tiesiog ant žvyro žaidė vaikai. Radome ten net vienus svečių namus. Turėtų būti ekstremalu:) Be patogumų, bet vos keli žingsniai ir atsiduri pasakiško grožio paplūdimyje, kur jau kitą dieną duris atvėrė naujas kurortas ir naujas restoranas. Matėme, kaip ruošėsi. Susirandame moterytę, kuri tame kaime gamina maistą, – pas ją su dubenėliais ateina ir kitos vietinės. Už kelis batus prisipila tuos dubenis ir neša namo. Toks senovinis ir visai logiškas darbo pasidalijimas, – kam gaminti, jei tą daro kaimynė.

Mes aunamės batus, kojas valome į kilimėliu tarnaujančias buvusius vyriškus šortus ir pradedame ilgą susikalbėjimą su moteryte, bandydami suprasti, ką galime šiandien gauti. Ji atidaro du didelius puodus ir rodo savo meniu:) Imame skirtingas sriubas ir...netenkame amo! Skonis visai kitoks nei kitur, – jis dieviškas! Kertame išsijuosę, sumokame tikrus grašius, išeidami ilgai lankstomės nuoširdžiai dėkodami už maistą ir tokią jnepamirštamą patirtį. Keliaujame toliau. Pamatome naujos statybos mini parduotuvėlę: senučiukė pardavėja lauke prie durų sėdi ant plytelėmis klotų grindų. Aunamės batus, einame į parduotuvę ir darome apyvartą:) Tada atsėdame šalia ir atsidarome šalto alaus. Moteriškė kalba savo kalba ir šypsosi. Šypsomės ir mes. Tada ji mane paveda iš namo šono ir ilgu, mediniu tilteliu virš upės, kuris vos gyvas ir visas braška, siunčia pasidairyti pas kaimynę...Ranka moja, kad drąsiai eičiau. Tos drąsos nedaug, nes tiltelis krypuoja, svyruoja..Toli priekyje matau pririštą valtelę, matau tokią sukaltą medinę stoginę, bandau ramiai ramiai balansuodama eiti...ir esu apdovanota: atsiveria upė visu savo grožiu, nors vanduo po lietaus ir rudas, matau kitus namus, skalbiančias moteris, gulinėjančius vyrus ir šunis, matau didelę beždžionę, kuri sėdi pavėsyje ir mojuoja nukarusia koja...Velnias. Na, ir vaizdai! Pabūnu dar kiek toje akimirkoje, grįžtu ir bandau papasakoti, ką mačiau...Moterytė

prie parduotuvės tik šypsosi šypsosi... Atsisveikinam ir keliaujam toliau. Vos praeinam pro lojančius šunis, matome, kaip moterys motoroleriais parveža vaikus iš mokyklos, o du vyriokai bando sutvarkyti po audros dingusią elektrą...Priekyje mūsų yra jau lankytas, į rusų turistus orientuotas Sunshine kurortas. Kadangi moteriška kompanijos dalis protestuoja ir atgal į viešbutį tuo ekstremaliu džingliu taku eiti nenori, tenka keliauti plentu, – suprantame, kad iki tamsos Neverland'o nepasieksime, tad beeidami susistabdome tuos pačius elektrikus – jie važiuoja kroviniu džipuku, mums liepia susėsti į bagažinę, pakeliui jie dar vienoje vietoje sustoja laidus sutvarkyti, kol galiausiai mus atveža prie posūkio į mūsų kurortą, – pinigų neima, šiaip ne taip įgrūdame kelis smulkus „ant alaus“ ir kuo nuoširdžiausiai dėkojame. Jau temstant žingsniuojam per džungles iki savo namų. Visai gera dienele! Beje, kaip ir visos.

Lapkričio 14 d., antradienis. Koh Kood sala.

Paskutinė diena Koh Koode. Bandom apie tai negalvoti, atsiduodame tik geroms emocijoms, – visą dieną maudomės maudomės maudomės...Dar vaikštome paplūdimiu ir vėl maudomės. Vakarienei renkamės Fisherman Hut, nes taip norėjome. Kam tik galime, pasakome IKI!) Su Tontanu sutariame, kad nuo registratūros išvažiuojame 8:00 (laivas 9:00). Pasirodo, kartu išvyksta abi vokiečių poros – ir tradicinė, ir netradicinė. Kartu išvykti gal bus lengviau.) Tad kanadiečiai lieka vieni su tik ką atvykusiais rusais (šeimyna iš penkių), deja, labai triukšmingais ir nekultūringais. Laimei, mums teko tik trumpai tai matyti...

P.S. Registruojamės skrydžiui atgal. Vis tiek teks eiti į gyvą check'iną, nes tokiam tolimam skrydžiui nepriskiriamos vietos – turime vietas tik skrydžiui Stambulas-Vilnius. Na, bet čia ne problema, laiko Bankoke tam turėsime.

P.S.2. Teisybės dėlei reikia pasakyti, kad vakare besimaudant tamsoje pas mus pasirodė hobitas-motorolerių nuomotojas, parodė išklotinę iš Honda serviso, ką remontavo, ką dar teko keisti...Jis sumokėjo 30 eur daugiau, nei mes davėme. Žmogus nedrąsiai bandė pasakyti, kad mes skolingi. Iškart sumokėjome, atsiprašėme už rūpesčius. Matėme, koks laimingas jis nuėjo, lankstydamasis vos ne iki žemės...Įsivaizduoju, ką jam pasakytų tie rusai, kurie apsigyveno šalia mūsų...Vienoje iš nuotraukų rasite jo telefoną, – ten tikrai verta nuomuotis. Geri motoroleriai ir geras žmogus.

Lapkričio 15 d., trečiadienis. Koh Kood - Tratas - Bankokas - Stambulas

Iš Neverlando mus tokius jautrius ir nelabai laimingus išveža kurorto džipas – visas aptarnaujantis personalas mums moja, moja ir likę kanadiečiai (jų laikas neveja). Nėra čia jau toks paprastas jausmas, – su Aušrele viena į kitą nežiūrime, nes tikrai apsipilsime ašaromis.

Jūra mus pasitinka rami, į Tratą plaukiame su ta pačia BOONSIRI HIGH SPEED FERRIES Co.,Ltd (išplaukiame 9:00). Šįkart galime išeiti ant denio, – mus palydi didžiulis Koh Kood Buda, žvelgiantis į jūrą nuo kalvos ir saugantis salą. Plaukiame tarp salų salelių, laivų laivelių, matome Kambodžos krantus. Oras fantastiškas ir sala tokia graži, tokia maža, tokia žalia. Na, ir spaudžia širdį... Šįkart tikrai jaučiam, kad pritrūko laiko.

Trate mus persodina į autobusą, išvykstam 11:00 ir kratomės ilgas valandas iki Bankoko, – vienoje vietoje sustojam ir visi galime nusipirkti užkąsti, pamiklinti kojas. Tas važiavimas autobusu leidžia geriau pažinti Tailando provinciją, – labai įdomu. Kelias neblogas, mašinų daug, – būtų galima nuomuotis automobilį ir važinėti savarankiškai (tik ne Bankoke), jei tik galiotų mūsų teisės ir draudimas.

Bankoke būname apie 16:30. Vėl pradeda smarkiai lyti. Mus išleidžia prie „dangaus traukinių“ linijos, – kylam į viršų, perkame bilietus. Iki oro uosto vos viena stotelė. Susigaudyti labai paprasta. Oro uoste registruojamės, bagažo nepriduodame, – mus praleidžia netikrinę kuprinių svorio, o jos tikrai svėrė, nes buvo prigrūstos mangų, drakono vaisių, net kokosas ir ananasas tūnojo...Oro uoste dar kartą valgome, mus aptarnauja gražuolė transvestitė – pasaulis vis tik keičiasi...Skanu jau nėra, kvepia komercija, o ir brangu nesvietiška:) Oro uostas gražus, parduotuvėlėse galite nupirkti įdomiausių lauktuvių – pirkau ir saldinius, ir tepalus nugarai, ir muiliukus, ir romą, ir net ryžius, kurie buvo tobulo skonio ir labai tiko fried rice patiekalui, kurį gaminau namie.

22:35 skrendame iš Bankoko į Stambulą (skrydis apie 10 h).

Lapkričio 16 d., ketvirtadienis. Stambulas – Vilnius

Leidžiamės Stambule 5:50. Ten tiesiog „marinuojame“ laiką: iš Stambulo išskrendame 8:50. Dvi valandos, vos vienas filmas, skanūs užkandžiai ir jau Vilniuje. Mus nurudusiais ir laimingais veidais pasitinka vaikai, atvežę žieminės striukes...

Tik geriausios emocijos Tailande, – tikrai to nesitikėjau. Bet svarbu gerai pasiruošti, žinoti, ko norite iš tokios kelionės. Mes norėjome ramybės, norėjome neskubant paatostogauti, – gavome visko su kaupu ir tikrai grįšime ten – tuo neabejoju. Apie Koh Kood primena nuotraukos, prisiminimai, Manto „postai“, Kristinos atsakymai kitiems keliautojams ir, žinoma, nuolat plačiai besišypsantis Tontan Moonlight iš Neverland vis dar siunčiantis saulėlydžių nuotraukas ir naujmetinius sveikinimus per Facebook. Aš jam siunčiau Vilniaus eglutę ir sniegą:) Gal ir jis sugalvos kada pas mus atvažiuoti, kas žino☺

KELIONĖS IŠLAIDOS, 2017.10.31-11.16 VILNIUS-BANKOKAS-VILNIUS			
			eur/vienam
Skrydis	Vilnius-Bankokas-Vilnius	Turkish airlines	435,00
Transportas	Sky Train (11.02)	traukiniai Bankoke	1,44
	Express laivas Bankoke (11.02)		0,50
	Express laivas Bankoke (11.02)		0,50
	Metro Bankoke (11.02)		0,84
	Taksi Bankoke: Darjelling-Kao San Road (Boonsiri company meeting point, 30 min važiavimo)		0,72
	Boonsiri: autobusas, keltas iBankokas-Koh Kood/iki viešbučio nemokamai		22,04
	Motorolerio nuoma Koh Kood saloje	9 dienos (250-300 BHT/parai)	61,00
	Boonsiri: autobusas, keltas Koh Kood-Bankokas		22,04
	Elektrikams už pavežimą Koh Koode	saujelę BHT įgrūdome Koh Kood, nors neėmė	0,26
	Traukinys iki oro uoste Bankoke	nuo vietos, kur išleidžia Boonsiri - 1 stotelė	0,39
Kuras	Motoroleriui	Tikrai liko	10,00
Nakvynės	Cabana Resort, Neverland resort	tikrai galima pigiau, neverta rinktis Seaview	403
Objektai	Dienos ekskursija po Bankoką su gide	Rekomenduoju!	13
	Pasiplaukiojimas laivu Bankoke		11
	Karaliaus rūmai Bankoke		13
	Bilietai į Gulinčio Budos šventyklą Bankoke		4
	Pirkom monetas prie Gulinčio Budos		1
	Dienos išvyka Kanchanaburi, Kwai upė ir Mirties geležinkelis, Erawan kriokliai (vairuotojas su automobiliu)		23
	Erawan kriokliai		8
Maistas	Visos kelionės metu	Vidut. Suma, įskaitant gėrimus, vyrai valgė daugiau, čia bendras vidurkis/taupoma nebuvo, daug restoranų/galima gerokai pigiau	382
Kita	Vizos	Tailando karalystės konsulas Vilniuje	30
	Masažas		10
	Lauktuvės	ties išleidome mes, bet galima neišleisti išvis	131
		VISO vienam eur su lauktuvėmis:	1583
		VISO vienam eur be lauktuvių:	1452

SMALSI MUSĖ, lina@smalsimuse.lt

Dalintis, platinti, kopijuoti visą ar ištraukas - tik su [Smalsi musė](#) sutikimu, kurią nebus sunku gauti, jei parašysite. Tik asmeninei kelionei – keliaukite saugiai!